ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 34 KATOWICE, DNIA 15 GRUDNIA **1947**

Poz. **Dział Urzędowy:** TREŚĆ Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

439.

DEKRET

z dnia 28 października 1947 r.

w sprawie przedłużenia terminu, przewidzianego w art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 66. poz. 402 z dnia 30 października 1947 r.)

Na podstawie art. 4 ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87) otrzymuje brzmienie następujące:

„2. Wnioski o przywrócenie posiadania w trybie przewidzianym w niniejszym dekrecie można składać do dnia 31 grudnia 1948 r.".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Skarbu i Ziem Odzyskanych oraz innym właściwym ministrom, każdemu w jego zakresie działania.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Obrony Narodowej: Michał Żymierski, Marszałek Polski
w/z Minister Spraw Zagranicznych: S. Leszczycki
Minister Administracji Publicznej: E. Osóbka-Morawski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego: Stanisław Radkiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Oświaty: Stanisław Skrzeszewski
w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Stanisław Kowalewski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Kazimierz Rusinek
Minister Kultury i Sztuki: Stefan Dybowski
Minister Żeglugi: Adam Rapacki
Minister Leśnictwa: Bolesław Podedworny
w/z. Minister Komunikacji: Wincenty Jastrzębski
Minister Poczt i Telegrafów: Józef Putek
w/z Minister Zdrowia: Bogusław Kożusznik
w/z. Minister Odbudowy: Juliusz Żakowski
Minister Aprowizacji: Włodzimierz Lechowicz

440.

DEKRET

z dnia 28 października 1947 r.

w sprawie obowiązku zawiadomienia o prowadzeniu przemysłu i wykonywaniu niektórych zajęć zarobkowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 66. poz. 403 z dnia 30 października 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49. poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Osoby, które w dniu 1 sierpnia 1947 r. prowadziły przemysł w rozumieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53. poz. 468), z późniejszymi zmianami albo wykonywały inne zajęcia zarobkowe, polegające na prywatno-prawnym zawodowym i odpłatnym świadczeniu rzeczy lub usług, obowiązane są zawiadomić o tym właściwą miejscowo władzę przemysłową I instancji.

2. Osoby określone w ust. 1, o ile są objęte organizacjami samorządu zawodowego, obowiązane są złożyć zawiadomienie władzy tego samorządu.

3. Obowiązek ten dotyczy także osób, które rozpoczęły prowadzenie przemysłu lub wykonywanie zajęć zarobkowych (ust. 1) w czasie od dnia 2 sierpnia 1947 r. do dnia wejścia w życie niniejszego dekretu.

Art. 2. 1. Od wykonania obowiązku określonego w art. 1. wolne są osoby:

a) wykonywające prywatno-prawne zawodowe i odpłatne świadczenia rzeczy lub usług, wolne od podatku obrotowego, w myśl art 3 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23),

b) obowiązane do uzyskania zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych na podstawie ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zezwoleniu na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych (Dz. U. R. P. 43, poz. 260) oraz rozporządzeń wydanych na podstawie tej ustawy.

2. Przepis ustępu poprzedniego nie zwalnia tych osób od obowiązku zawiadomienia o prowadzeniu przemysłu lub wykonywaniu zajęć nie wymienionych w ust. 1.

Art. 3. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych oraz z innymi zainteresowanymi ministrami ustali tryb i terminy dokonania zawiadomienia oraz warunki uzyskania stwierdzenia o wypełnieniu obowiązku określonego w art. 1.

Art. 4. 1. Rozporządzenie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu określi wysokość opłat, związanych z dokonaniem zawiadomienia. Opłat tych nie uważa się za koszty uzyskania przychodów w rozumieniu art. 10 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99).

2. Od obowiązku wnoszenia opłat zwolnione są:

a) przedsiębiorstwa: państwowe, samorządu terytorialnego, spółdzielcze, o ile są prowadzone w zarządzie przedsiębiorstw państwowych, samorządu terytorialnego albo spółdzielni,

b) przedsiębiorstwa znajdujące się pod zarządem państwowym lub samorządowym,

c) spółki handlowe, w których więcej niż połowa kapitału zakładowego należy do Skarbu Państwa, przedsiębiorstw państwowych lub samorządowych.

3. Ministrowie Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami mogą zwolnić przedsiębiorstwa, których zyski obracane są wyłącznie na cele publiczne, od obowiązku wnoszenia opłat.

Uprawnienie to Ministrowie Przemysłu i Handlu oraz Skarbu mogą przelać w całości lub w części na władze podległe.

Art. 5. 1. Kto nie dopełni obowiązku, przewidzianego w przepisie art. 1 niniejszego dekretu lub w rozporządzeniach wydanych na jego podstawie, podlega karze aresztu do 3-ch miesięcy oraz grzywny do 500.000 złotych albo jednej z tych kar.

2. Do orzekania powołane są władze administracji ogólnej.

3. Jednocześnie ze skazaniem za przestępstwo określone w ust. 1 władza orzekająca zarządzi całkowite wstrzymanie ruchu zakładu przemysłowego do czasu spełnienia obowiązku określonego w art. 1.

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrom: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Skarbu i innym zainteresowanym ministrom każdemu w jego zakresie działania.

441.
UCHWAŁA
RADY PAŃSTWA

z dnia 18 czerwca 1947 roku

o sposobie i trybie powoływania Obywatelskich Komisyj Podatkowych.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 87, poz. 597, z dnia 18 czerwca 1947 r.)

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich Komisjach Podatkowych i Lustratorach Społecznych (Dz. Ust. R. P. Nr 43, poz. 219), Rada Państwa postanawia, co następuje:

§ 1.

Powiatowe (Miejskie) Rady Narodowe powołają w terminie do dnia 10 lipca 1947 r. Obywatelskie Komisje Podatkowe w liczbie, odpowiadającej liczbie urzędów skarbowych i rewizyjnych, znajdujących się na terenie powiatu (miasta).

§ 2.

1. Powiatowe (miejskie) rady narodowe powołają przewodniczącego, zastępcę przewodniczącego, 9 ławników i tyluż zastępców każdej komisji, według swobodnego uznania, a pozostałych 3 ławników i tyluż zastępców — spośród kandydatów, przedstawionych bez osobnego wezwania w terminie do dnia 1 lipca 1947 r. w ilości conajmniej po 2-ch dla każdej komisji z grona podatników podatku obrotowego lub dochodowego — przez:

1) izby przemysłowo-handlowe,
2) izby rzemieślnicze,
3) instytucje samorządu zawodowego, a mianowicie: rady adwokackie, izby lekarskie, lekarsko-dentystyczne i lekarsko-weterynaryjne.

Rady Narodowe mogą bez podania motywów odrzucić przedłożone listy kandydatów i zażądać w wyznaczonym przez siebie terminie przedłożenia nowych list.

2. Jeśli uprawniona izba lub instytucja nie przedstawi kandydatów **na 3 ławników i ich zastępców** w terminie określonym w ust. 1, powiatowa (miejska) rada narodowa powoła tych ławników i ich zastępców spośród kandydatów, przedstawionych przez pozostałe uprawnione izby i instytucje. W przypadku nieprzedstawienia w terminie w ogóle kandydatów, wszyscy ławnicy i zastępcy zostaną powołani według swobodnego uznania Powiatowej (Miejskiej) Rady Narodowej z grona podatników podatku obrotowego lub dochodowego.

§ 3.

Przewodniczącymi, zastępcami przewodniczących ławnikami i zastępcami ławników mogą być obywatele Rzeczypospolitej, którzy ukończyli 25-ty rok życia, korzystają z pełni praw cywilnych i obywatelskich i nie byli karani za przestępstwa na szkodę Skarbu Państwa.

§ 4.

Od pełnienia czynności przewodniczącego, zastępcy przewodniczącego, ławnika lub zastępcy ławnika Obywatelskiej Komisji Podatkowej mogą uchylić się: posłowie do Sejmu, duchowni prawnie uznanych wyznań religijnych, osoby w wieku ponad 60 lat, wreszcie osoby, które z powodu kalectwa, ułomności lub stałej choroby nie są w możności spełniać obowiązków przewodniczących, zastępców przewodniczących, ławników lub zastępców ławników Komisji.

§ 5.

Powiatowe (Miejskie) Rady Narodowe podadzą w terminie do dnia 10 lipca 1947 r. urzędom skarbowym i rewizyjnym do wiadomości imiona, nazwiska oraz adresy osób, powołanych na przewodniczących, zastępców przewodniczących, ławników i zastępców ławników **każdej Obywatelskiej Komisji Podatkowej.**

§ 6.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej
Przewodniczący Rady Państwa
(—) Bolesław Bierut

442.
ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW

z dnia 17 października 1947 r.

w sprawie normowania wynagrodzeń za usługi oraz za wartość pracy i wydatków przy umowie o dzieło i przy wytwarzaniu lub przetwarzaniu artykułów pierwszej potrzeby.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 418, z dnia 31 października 1947 r.).

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218) mają zastosowanie do:

a) wynagrodzeń za świadczenia usług, za wartość pracy i wydatki związane z umową o dzieło w następującym zakresie: przemysłu gastronomicznego i hotelarskiego, zawodu fotograficznego, fryzjerstwa, kowalstwa, krawiectwa, kożusznictwa, piekarstwa, rzeźnictwa i wyrąbu mięsa, wędliniarstwa, masarstwa, stolarstwa meblowego, szewstwa, cholewkarstwa, szklarstwa, tapicerstwa, zdunstwa, bieliźniarstwa, pralni oraz chemicznego czyszczenia bielizny i odzieży;

b) wynagrodzeń za wartość pracy i wydatki związane z wytwarzaniem i przetwarzaniem artykułów spożywczych pierwszej potrzeby, określonych w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu, wydanym w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji na zasadzie art. 5 powołanej ustawy.

Wynagrodzenia, wymienione w ust. 1, ustalone będą za wytwarzanie lub przetwarzanie i sprzedaż tylko poszczególnych typowych artykułów, wytwarzanych na podstawie uprzedniego zamówienia, oraz za świadczenia typowych usług.

W przypadkach, gdy przyjmujący zamówienie przy umowie o dzieło wytwarza również tego samego rodzaju artykuły bez uprzedniego zamówienia, ceny przez niego pobierane za artykuły gotowe nie mogą być wyższe, aniżeli dozwolone za wykonanie tego samego rodzaju artykułów na zamówienie.

§ 2. Wysokość wynagrodzeń, wymienionych w § 1, ustala Minister Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinii samorządu gospodarczego i zrzeszeń branżowych.

§ 3. Wynagrodzenia ustalone w myśl § 2 uważa się za zysk brutto w rozumieniu art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym.

W przypadku, przewidzianym w § 1 ust. 1 pkt b) komisje cennikowe przy ustalaniu maksymalnej ceny obowiązane są doliczać do cen surowca lub półsurowca w pełnej wysokości wynagrodzenia ustalone w myśl § 2.

§ 4. Zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu, ustalające wysokość wynagrodzeń, wymienionych w § 1, ogłaszane są w Monitorze Polskim i wchodzą w życie po upływie 15 dni od daty ogłoszenia.

§ 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Aprowizacji: Włodzimierz Lechowicz
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Jan Dąb-Kocioł
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publicznej: E. Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Administracji Publicznej: E. Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Stanisław Kowalewski
w/z. Minister Zdrowia: Bogusław Kożusznik
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski

443.

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 października 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu o statystyce ruchu naturalnego ludności.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P., Nr 68, poz. 422, z dnia 6 listopada 1947 r.)

Na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 31 lipca 1946 r. o organizacji statystyki państwowej i o Głównym Urzędzie Statystycznym (Dz. Ust. R. P. Nr 41, poz. 239), zmienionego dekretem z dnia 22 października 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 393), oraz art. 9 dekretu z dnia 27 marca 1947 r. o zmianach organizacji i zakresie działania naczelnych władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 130) zarządza się, co następuje:

§ 1. Urzędnicy stanu cywilnego są obowiązani przesyłać właściwej terytorialnie powiatowej władzy administracji ogólnej kwartalne sprawozdania imienne o zarejestrowanych w księgach stanu cywilnego małżeństwach, urodzeniach i zgonach. Sprawozdania te winny być sporządzane na formularzach statystycznych i według instrukcji ustalonych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego po uzgodnieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

§ 2. Osoby, zgłaszające się do sporządzenia aktów w urzędach stanu cywilnego, obowiązane są dodatkowo udzielać informacji, nie podlegających wpisowi do ksiąg stanu cywilnego, a koniecznych do należytego wypełnienia formularzy statystycznych małżeństw, urodzeń i zgonów.

§ 3. Sprawozdania imienne winny być przesyłane przez urzędników stanu cywilnego właściwej terytorialnie powiatowej władzy administracji ogólnej najpóźniej w terminach następujących: za pierwszy kwartał do dnia 15 kwietnia, za drugi do dnia 15 lipca, za trzeci do dnia 15 października i za czwarty do dnia 15 stycznia każdego roku.

§ 4. Powiatowa władza administracji ogólnej kontroluje zupełność i dokładność danych zawartych w sprawozdaniach imiennych, sporządza wykazy powiatowe według wzorów ustalonych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego i przesyła te wykazy wraz ze sprawozdaniami imiennymi do Głównego Urzędu Statystycznego najpóźniej w terminach następujących: za pierwszy kwartał do dnia 15 maja, za drugi do dnia 15 sierpnia, za trzeci do dnia 15 listopada, za czwarty do dnia 15 lutego każdego roku.

§ 5. Urzędnicy stanu cywilnego obowiązani są na żądanie powiatowej władzy administracji ogólnej lub Głównego Urzędu Statystycznego udzielać wszelkich informacji i wyjaśnień, dotyczących zupełności i dokładności danych, zawartych w przesłanych sprawozdaniach imiennych, jak również dokonywać w tych sprawozdaniach niezbędnych uzupełnień i poprawek.

§ 6. Za zgodą Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w gminach miejskich posiadających własne biura statystyczne urzędnicy stanu cywilnego będą przesyłać sprawozdania imienne bezpośrednio do tych biur i to bądź w terminach przewidzianych w § 3 niniejszego rozporządzenia, bądź w okresach krótszych, przy czym na odnośne biura statystyczne przechodzą w całości funkcje powiatowych władz administracji ogólnej wynikające z §§ 4 i 5 niniejszego rozporządzenia.

W gminach miejskich, którym zostaną przyznane powyższe uprawnienia, mogą być za zgodą Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego stosowane formularze uzupełnione pytaniami dodatkowymi.

§ 7. Gminy utrzymujące urzędy stanu cywilnego otrzymują zwrot kosztów wykonania czynności, określonych w niniejszym rozporządzeniu, w wysokości ustalonej na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

§ 8. Główny Urząd Statystyczny dostarcza formularzy dla statystyki ruchu naturalnego ludności.

§ 9. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego może zarządzić uzupełniające badania z zakresu ruchu naturalnego ludności na obszarze całego Państwa lub jego części za okres od dnia 1 stycznia 1939 r. do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

444.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 14 października 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 czerwca 1927 r. w sprawie uzgodnienia przepisów wykonawczych do Konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką o ułatwieniach w małym ruchu granicznym oraz w sprawie ustalenia dla tegoż ruchu przejść granicznych.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 68, poz. 423, z dnia 6 listopada 1947 r.)

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 30 lipca 1925 r. w sprawie ratyfikacji Konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, podpisanej w Pradze dnia 30 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 611) zarządzam, co następuje:

§ 1. § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 czerwca 1927 r. w sprawie uzgodnienia przepisów wykonawczych do Konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką o ułatwieniach w małym ruchu granicznym oraz w sprawie ustalenia dla tegoż ruchu przejść granicznych (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 720) otrzymuje brzmienie następujące:

„za przepustki graniczne, wymienione w art. 3 Konwencji będą pobierane następujące opłaty:

1) za przepustkę jednorazową	30 zł,
2) za przepustkę stałą	200 zł.
3) za przepustkę gospodarczą	200 zł."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

445.

OBWIESZCZENIE MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 10 maja 1947 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198, z dnia 4 czerwca 1947 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach

komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 137) ogłasza się w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1947 r.) z uzwzględnieniem zmian, dokonanych dekretem z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 137).

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Józef Dubiel

Załącznik do obwieszczenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 10 maja 1947 r. (poz. 198).

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o podatkach komunalnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Postanowienia wstępne.

Art. 1. Podatkami pobieranymi na rzecz związków samorządu terytorialnego (podatkami komunalnymi) są:

1) podatek gruntowy,
2) podatek od nieruchomości,
3) podatek od lokali,
4) podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk,
5) podatek od kopalń,
6) inne podatki komunalne (art. 34—38).

Art. 2. 1. Władzami wymiarowymi są organa wykonawcze gmin wiejskich i miejskich oraz powiatowych związków samorządowych.

2. Władzami odwoławczymi są organa wykonawcze związków samorządowych hierarchicznie wyższego stopnia, a dla m. st. Warszawy i m. Łodzi — Minister Administracji Publicznej.

Art. 3. Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

Dział II.

Podatek gruntowy.

Art. 4. 1. Podatkowi gruntowemu podlegają gospodarstwa rolne.

2. Za gospodarstwo rolne w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się ogólny obszar gruntów położonych w jednej gminie, a należących bądź do jednej osoby fizycznej lub prawnej, bądź do małżonków sądownie nierozłączonych i ich dzieci niepełnoletnich, bądź do dwu lub więcej osób (fizycznych lub prawnych) w częściach ułamkowych.

Art. 5. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających gospodarstwa rolne osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające gospodarstwa rolne uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też które, nie posiadając tytułu własności, użytkują gospodarstwa jak właściciel, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 6. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna sie z dniem 1 stycznia tego roku, w którym nastąpiło objęcie w posiadanie gospodarstwa rolnego lub ustały okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem tego roku, w ciągu którego ustało posiadanie gospodarstwa rolnego lub powstały okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku.

Art. 7. 1. Podstawę opodatkowania stanowi przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego z roku poprzedzającego rok podatkowy, wyrażony w kwintalach żyta. W tym celu liczbę hektarów gruntów gospodarstwa rolnego (ust. 2) mnoży się przez normy przeciętnej przychodowości gruntów (ust. 3, 5, 6 i 7) i przez przeciętną cenę jednego kwintala żyta z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Przy ustalaniu liczby hektarów gospodarstwa rolnego bierze się pod uwagę ogólny obszar gruntów, zarówno użytkowanych jak i nieużytkowanych, z wyłączeniem gruntów nie podlegających opodatkowaniu (art. 9).

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu określać będą w drodze rozporządzeń po uprzednim zasięgnięciu opinii prezydiów wojewódzkich rad narodowych, powziętej po wysłuchaniu powiatowych (miejskich) komisji podatku gruntowego (art. 8), corocznie dla każdego powiatu przeciętny przychód z jednego hektara gruntów ziemniaczano-żytnich w kwintalach żyta (norma podstawowa) oraz przeciętną cenę jednego kwintala.

4. Norma podstawowa wyraża ogół pożytków uzyskanych z eksploatacji gospodarstwa rolnego typu ziemniaczano-żytniego, nie wyłączając pożytków z działów specjalnych, jeżeli te działy nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w tego rodzaju gospodarstwie rolnym.

5. Normę przychodowości łąk i pastwisk określa się oddzielnie w stosunku procentowym do normy podstawowej.

6. Normę przychodowości z 1 ha gruntów zajętych pod lasy ustala się w wysokości 1 kwintala żyta.

7. Przychód z gruntów znajdujących się pod jeziorami ustala władza wymiarowa po zasięgnięciu opinii biegłych.

8. Powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego (art. 8) określa za pomocą norm, kiedy działy specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym (ust. 4).

9. Za specjalne działy gospodarstwa rolnego uważa się nasiennictwo, sadownictwo, ogrodownictwo, uprawę kwiatów, uprawę i zbiór roślin lekarskich, szkółki drzewek i krzewów, uprawę wikliny, chmielarstwo, jedwabnictwo, plantacje tytoniu, pszczelarstwo, łowiectwo, rybołówstwo, hodowlę ryb, połów i hodowlę raków, wydobywanie torfu, piasku, żwiru, kamieni, specjalnie rozwinięte: mleczarstwo, hodowlę bydła, koni, owiec i innych zwierząt użytkowych, hodowlę lub tuczenie ptactwa domowego, hodowlę innych ptaków itp. działy specjalne.

10. Jeżeli działy specjalne są prowadzone w gospodarstwie rolnym w większym rozmiarze niż to wynika z norm, o których mowa w ust. 8, do podstaw opodatkowania dolicza się różnicę między przychodem faktycznym z działów specjalnych a przychodem obliczonym z tych działów na podstawie przeciętnych norm przychodowości gruntów, o których mowa w ust. 3 i 5. Nadwyżkę tę ustala się na podstawie wiarogodnych rejestrów gospodarczych, prowadzonych przez podatnika, w ich braku — na podstawie norm szacunkowych, określonych w rozporządzeniu Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 5), a w braku tych norm — po wysłuchaniu opinii biegłych.

11. Różnicy, o której mowa w ust. 10, nie dolicza się do podstawy opodatkowania, jeżeli co do części lub całości przychodów ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego podatnik opłaca podatek obrotowy.

12. Przychodem faktycznym ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego są wszelkie dobra gospodarcze otrzymane z tego działu, nie wyłączając dóbr zużytych we własnym gospodarstwie domowym.

13. Podstawa opodatkowania zmniejsza się o udowodnione koszty oprocentowania długów, zaciągniętych na potrzeby gospodarstwa rolnego.

Art. 8. 1. Normę podstawową różniczkuje na terenie danego powiatowego związku samorządowego bądź miasta wydzielonego z powiatowego związku samorządowego według stref ekonomicznych i grup gospodarstw (gromad) powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego według zasad oraz w trybie, jakie ustalą w drodze rozporządzenia Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, powinno przewidywać:

1) podział powiatu na strefy ekonomiczne,
2) podział gospodarstw rolnych w powiecie na grupy:
   a) ziemniaczano-żytnią,
   b) zbożowo-hodowlaną,
   c) ogrodniczo-hodowlaną,
3) stosunek procentowy normy podstawowej przeciętnej przychodowości z 1 ha gruntów w grupach gospodarstw rolnych, wymienionych w pkt 2) lit. b) i c) do grupy gospodarstw rolnych wymienionych w pkt 2) lit. a),
4) podział łąk i pastwisk na rodzaje w zależności od ich właściwości oraz stosunki procentowe, o których mowa w art. 7 ust. 5,
5) normy szacunkowe dla wszystkich lub niektórych działów specjalnych w gospodarstwie rolnym, o których mowa w art. 7 ust. 10.

3. Przepisy art. 7 ust. 4, 8, 9, 10, 11 i 12 mają odpowiednie zastosowanie przy ustalaniu norm przeciętnego przychodu z jednego hektara gruntów gospodarstw typu zbożowo-hodowlanego oraz ogrodniczo-hodowlanego, jak również przy szacowaniu przychodów z działów specjalnych w tych gospodarstwach.

4. W skład powiatowej (miejskiej) komisji podatku gruntowego wchodzą:

1) 3 przedstawiciele powiatowej bądź miejskiej rady narodowej, których spośród zawodowych rolników wybiera rada narodowa, wyznaczając jednego z nich na przewodniczącego komisji i jednego na zastępcę przewodniczącego,
2) przedstawiciel urzędu skarbowego jako sekretarz,
3) powiatowy bądź wojewódzki inspektor samorządowy,
4) powiatowy komisarz ziemski lub jego zastępca,
5) kierownik powiatowego biura rolnego lub jego zastępca,
6) przedstawiciel powiatowego związku samopomocy chłopskiej.

W m. st. Warszawie i m. Łodzi w skład komisji podatku gruntowego wchodzi trzech przedstawicieli miejskiej rady narodowej, w miarę możności zawodowych rolników, spośród których rada wyznacza jednego na przewodniczącego komisji i jednego na jego zastępcę, jeden przedstawiciel zarządu miejskiego oraz przedstawiciel izby skarbowej.

5. Tryb urzędowania komisji podatku gruntowego określi rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.

Art. 9. Od podatku są zwolnione:

1) nieużytki, do których zalicza się lotne piaski, bagna, mokradła, strome stoki i parowy, skały, szutrowiska, okopy, doły po żwirze, glinie, torfie, piasku itp. oraz grunty pod wodami otwartymi,
2) grunty podlegające podatkowi od nieruchomości,
3) grunty należące do prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, jeżeli dochody z tych gruntów przeznaczone są wyłącznie na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych osób,
4) grunty pod cmentarzami,
5) grunty pod torami kolejowymi oraz pod publicznymi drogami, placami i parkami,
6) grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze oraz internaty dla uczącej się młodzieży,
7) grunty pozostające w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego i użytkowane w celach wojskowych, bądź w celach bezpieczeństwa publicznego, a nie w celu osiągania dochodu,
8) grunty nie będące poprzednio gruntami leśnymi, zalesione na podstawie pisemnego zezwolenia właściwej władzy — na okres lat 30, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia,
9) nieużytki zalesione na podstawie ustawy o zalesieniu niektórych nieużytków bądź dobrowolnie w sposób sztuczny — na okres lat 50, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia,
10) całkowicie lub częściowo w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej lasów ochronnych na skutek wprowadzonych ograniczeń w użytkowaniu — grunty pod lasami, uznanymi za ochronne z tego powodu, że lasy:
   a) zabezpieczają grunty przed zmywaniem i wyjałowieniem, powstrzymują usuwanie się ziemi lub kamienia, przeszkadzają tworzeniu się dzikich potoków, obrywaniu się skał i spadkowi lawin,
   b) chronią brzegi wód przed obrywaniem się, a źródła przed zasypaniem,
   c) przeszkadzają powstawaniu albo rozszerzaniu się piasków lotnych lub parowów,
   d) mają szczególne znaczenie dla obrony Państwa
   e) mają znaczenie przyrodniczo-naukowe,
11) poręby powstałe w czasie wojny 1939—1945 r., zalesione w okresie trwania wojny lub w okresie lat pięciu po jej ustaniu — na okres lat 20, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia.

Art. 10. 1. Podatek, poza przypadkami określonymi w ust. 2 i 3, wynosi od podstawy opodatkowania (art. 7) przeliczonej na równowartość:

1)			do	10 kwintali żyta	—	4%	podstawy opodatkowania
2)	ponad	10	do	20 „ „	—	6%	„ „
3)	„	20	„	30 „ „	—	8%	„ „
4)	„	30	„	50 „ „	—	10%	„ „
5)	„	50	„	100 „ „	—	12%	„ „
6)	„	100	„	150 „ „	—	14%	„ „
7)	„	150		„ „	—	16%	„ „

Równowartość określa się według ceny ustalonej w trybie art. 7 ust. 3.

2. Podatek wynosi 8% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych posiadanych przez:

1) Skarb Państwa i związki samorządowe z wyjątkiem gospodarstw, użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowym,
2) przedsiębiorstwa i majątki, o których mowa w pkt 1), jeżeli prowadzone są wyłącznie na potrzeby administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego,
3) przedsiębiorstwa państwowe rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,
4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego rozliczające się centralnie ze związkiem w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione, bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związku samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku

samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do zastosowania niniejszego przepisu,
5) instytucje ubezpieczeń społecznych, związki zawodowe oraz osoby prawne, których dochód, zgodnie ze statutem, jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne,
6) państwowe przedsiębiorstwa, mające na celu prowadzenie gospodarstw rolnych,
7) lasy państwowe.

3. Podatek wynosi 6% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych:
1) uznanych za ośrodki kultury rolnej,
2) posiadanych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub należące do instytucyj publiczno-prawnych zakłady doświadczalne, jeżeli grunty użytkowane są wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych.

4. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do obniżania w drodze rozporządzenia podatku w granicach do 50% w poszczególnych latach podatkowych dla wszystkich lub niektórych grup podatników w całym Państwie lub na poszczególnych jego obszarach.

Art. 11. 1. Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu więcej, niż czworo dzieci, podatek obniża się o 25%, jeżeli ma więcej niż sześcioro dzieci, podatek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wówczas, gdy podatnik ma więcej niż ośmioro dzieci na utrzymaniu.

2. Zniżka, o której mowa w ust. 1, odnosi się tylko do tych podatników, których roczna podstawa opodatkowania nie przekracza równowartości pieniężnej 70 kwintali żyta.

3. Za dzieci uważa się dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione i pasierbów do lat 14, jeżeli w roku poprzedzającym rok podatkowy nie posiadały własnych źródeł dochodu. Ulgi przyznaje się według stanu z dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy.

4. Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze, pobierające naukę lub odbywające praktykę zawodową — do ukończenia przez nie 24 roku życia, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

5. Jeżeli podatnikiem jest kobieta, ulga, o której mowa w ustępach poprzedzających, następuje: w rozmiarze 25%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci, w rozmiarze 50%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż czworo dzieci. Całkowite zwolnienie następuje, gdy ma na utrzymaniu więcej niż sześcioro dzieci.

Art. 12. 1. Nadzwyczajne okoliczności istotnie osłabiające zdolność płatniczą podatnika np. klęski żywiołowe, długotrwała choroba, nieszczęśliwy wypadek mogą być podstawą do zmniejszenia przez władzę wymiarową z urzędu lub na wniosek podatnika podatku najwyżej o 50%. W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych, przypadkach może nastąpić nawet całkowite zwolnienie od podatku.

2. Dla gospodarstw rolnych, których przychodowość została obniżona przez doznane szkody z powodu działań wojennych oraz dla gospodarstw rolnych, powstałych z przebudowy ustroju rolnego lub z osadnictwa, a jeszcze nie zagospodarowanych lub zagospodarowanych niedostatecznie, władze wymiarowe mogą w latach 1946, 1947 i 1948 z urzędu lub na wniosek podatnika zmniejszyć podatek o stosowny procent. Jeżeli jednak ogólna suma podatku w okręgu danej władzy wymiarowej miałaby ulec z powodu zastosowania ulg, o których mowa, zniżeniu więcej niż o 20%, ulgi w podatku wymagają zatwierdzenia władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

3. Jeżeli gospodarstwo rolne podatnika odbiega od typu przyjętego dla całej gromady w uchwale komisji o zaliczeniu gromady do grupy gospodarstw tak, że faktyczny przychód podatnika jest mniejszy lub większy od ustalonego szacunkowo (art. 7) co najmniej o 30%, władza wymiarowa może zastosować do niego normy przeciętnej przychodowości właściwe ze względu na typ jego gospodarstwa.

4. Zmniejszenie podatku (ust. 1 i 2) lub podstawy opodatkowania (ust. 3) może nastąpić także po wymiarze podatku, w tym jednak przypadku wymaga zgody władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

5. Bliższe przepisy, dotyczące ustalania zarówno szkód z powodu klęsk żywiołowych i działań wojennych jak i stanu zagospodarowania gospodarstw powstałych z przebudowy ustroju rolnego i z osadnictwa, określi rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.

Art. 13. Podatek płatny jest w terminie do dnia 1 listopada każdego roku. Podatnik obowiązany jest jednak wpłacić w terminie do dnia 1 marca każdego roku zaliczkę na podatek w wysokości połowy podatku wymierzonego za rok ubiegły.

Art. 14. Podatnicy podatku gruntowego nie podlegają podatkowi dochodowemu, jeżeli obok przychodów z gospodarstwa rolnego nie posiadają bądź wcale innych źródeł przychodów bądź też, jeżeli dochód roczny z tych źródeł przychodów nie przekracza kwoty zwolnionej od podatku dochodowego w myśl przepisów dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

Dział III.

Podatek od nieruchomości.

Art. 15. 1. Podatkowi od nieruchomości podlegają:
1) w gminach miejskich wszelkiego rodzaju nieruchomości z wyjątkiem gruntów niezabudowanych o obszarze ponad 5.000 m kw. użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujących się pod lasami lub wodami zamkniętymi, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa,
2) w gminach wiejskich:
   a) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, niezwiązane z gospodarstwem rolnym (art. 4 ust. 2),
   b) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, związane wprawdzie z gospodarstwem rolnym, lecz stale użytkowane w całości lub w przeważającej części na podstawie umowy najmu bądź też użytkowane na podstawie umowy dzierżawy, której przedmiotem są wyłącznie budynki, a nie gospodarstwo rolne, jako całość.

2. Za budynki związane z gospodarstwem rolnym uważa się:
1) budynki gospodarcze, przeznaczone dla celów gospodarstwa rolnego,
2) budynki mieszkalne zamieszkałe przez właścicieli, użytkowników lub dzierżawców gospodarstw rolnych, ich rodziny i domowników oraz przez osoby zatrudnione w tych gospodarstwach na podstawie umowy o pracę.

Art. 16. Od podatku są zwolnione:
1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz jeżeli nie są użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe lub pozostające pod zarządem państwowym; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,
2) nieruchomości stanowiące własność związku samorządu terytorialnego, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz jeżeli nie są użytkowane przez przedsiębiorstwa tych związków lub przez przedsiębiorstwa pozostające pod ich zarządem: zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa związków samorządu tery-

torialnego rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związku samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia,

3) nieruchomości stanowiące własność instytucji ubezpieczeń społecznych, zakładów naukowych, prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, sierocińców, zakładów wychowawczych i opiekuńczych, związków zawodowych oraz osób prawnych i instytucyj, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucji i osób prawnych,
4) pod warunkiem wzajemności — nieruchomości, stanowiące własność państw obcych, służące na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów tych państw, jak również zajęte na lokale mieszkalne dla osób korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, konsulów i urzędników konsularnych, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej, z wyłączeniem części nieruchomości oddanych w najem lub bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim,
5) grunty pod drogami i placami oddanymi do publicznego użytku,
6) grunty pod torami kolejowymi, należące do kolei samorządowych i prywatnych,
7) grunty niezabudowane, których rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczona ustawami nie pozwalającymi na natychmiastową ich zabudowę,
8) nieruchomości lub ich części z powodu złego stanu nie zamieszkałe ani też nie użytkowane w inny sposób,
9) nieruchomości zajęte na szpitale odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382),
10) nieruchomości wymienione w art. 15 ust. 1, pkt 2 lit. b), jeżeli składają się najwyżej z 4 izb,
11) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, dla których podstawa opodatkowania nie przekracza 100 zł w stosunku rocznym.

Art. 17. 1. Za oddzielną jednostkę podatkową uważa się:
1) w gminach miejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, lecz nie przedzieloną ulicą, placem lub cudzą własnością,
2) w gminach wiejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, a położoną na obszarze tej samej gromady.

2. Grunt, na którym znajduje się budynek, wraz z podwórzem stanowi jedną jednostkę podatkową, nawet gdy budynek został wzniesiony na cudzym gruncie.

Art. 18. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających nieruchomości osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające nieruchomości uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też które, nie posiadając tytułu własności, użytkują nieruchomości jak właściciele, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 19. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych, uzasadniających ten obowiązek, bądź gdy nieruchomość utraciła warunki zwolnienia od podatku.

2. Dla budynków nowowybudowanych, części dobudowanych lub nadbudowanych obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym budowa została ukończona, bądź też w którym rozpoczęto chociażby częściowe używanie budynku nowowybudowanego, części dobudowanej lub nadbudowanej.

3. W razie wzniesienia budynku na cudzym gruncie obowiązek podatkowy właściciela budynku powstaje zgodnie z ust. 2 i obejmuje także grunt.

Art. 20. 1. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca kalendarzowego, w którym nieruchomość utraciła cechy uzasadniające obowiązek podatkowy w myśl art 15 bądź uzyskała warunki zwolnienia od podatku przewidzianego w art. 16.

2. W przypadku określonym w art. 19 ust. 3 obowiązek podatkowy właściciela gruntu kończy się z chwilą powstania obowiązku podatkowego właściciela budynku.

Art. 21. 1. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz z tytułu najmu należny za rok poprzedzający rok podatkowy.

2. Dla nieruchomości lub ich części, nie oddanych w najem albo w dzierżawę, w szczególności dla oddanych bezpłatnie do używania lub użytkowania, za podstawę do opodatkowania przyjmuje się wartość czynszową ustaloną w wysokości czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w roku poprzedzającym rok podatkowy.

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalą w drodze rozporządzeń podstawę opodatkowania:
1) dla nieruchomości lub ich części wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowe),
2) dla gruntów niezabudowanych, które nie są wynajmowane lub wydzierżawione i dla których nie można ustalić podstawy opodatkowania w sposób wskazany w ust. 2. Podstawa ta może być różna w poszczególnych latach podatkowych, a nawet w poszczególnych miejscowościach.

Art. 22. Podatek wynosi:
1) od podstawy opodatkowania (art. 21) nie przekraczającej 2.000 złotych — 20% podstawy opodatkowania,
2) od wyższej podstawy opodatkowania — 30% podstawy opodatkowania.

Art. 23. Podatek płatny jest w dwóch równych ratach do dnia 30 czerwca i do dnia 30 listopada każdego roku.

Dział IV.
Podatek od lokali.

Art. 24. Podatkowi od lokali podlegają wszelkiego rodzaju lokale (pomieszczenia) w nieruchomościach (budynkach), określonych w art. 15, zajęte zarówno na cele mieszkalne jak i na inne cele (użytkowe).

Art. 25. Od podatku są zwolnione:
1) lokale zajmowane przez urzędy państwowe oraz przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,
2) lokale zajmowane przez urzędy samorządowe i przedsiębiorstwa samorządowe rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe

własne, dzierżawione bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związków samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia,

3) lokale zajmowane przez instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze, związki zawodowe oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, z wyjątkiem części tych lokali odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim, a także z wyjątkiem lokali w całości lub w części zajmowanych przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucyj i osób prawnych,
4) pod warunkiem wzajemności — lokale zajmowane na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów państw obcych, jak również lokale zajmowane przez osoby korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości oraz przez konsulów i urzędników konsularnych tych państw, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej,
5) lokale niezajęte,
6) lokale zajmowane na szpitale, odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382).

Art. 26. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach nieobjętych i osobach prawnych, zajmujących lokale lub ich części w nieruchomościach własnych bądź w charakterze najemców.

2. Najemcami w rozumieniu niniejszego dekretu są lokatorzy główni i osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisji mieszkaniowych lub władz kwaterunkowych.

3. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby zajmujące z nim lokal lub jego część, za zwyżkę jednak podatku, wynikającą z przepisu art. 29 ust. 2, odpowiada solidarnie z podatnikiem wyłącznie osoba w tym przepisie wymieniona.

Art. 27. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się od początku następnego miesiąca:
1) po zajęciu lokalu,
2) po utracie przez lokal zwolnienia określonego w art. 25.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca, w którym:
1) lokal opróżniono,
2) lokal uzyskał zwolnienie na zasadzie art. 25.

3. Zmiany okoliczności faktycznych, zachodzące w ciągu roku podatkowego, mające wpływ na wysokość podatku, bierze się pod uwagę od najbliższego miesiąca następującego po miesiącu, w którym zmiany zaszły.

Art. 28. 1. Podstawę opodatkowania, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 30, stanowi roczny czynsz obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r. (podstawowego), a dla lokali (pomieszczeń) nie oddanych w najem, a w szczególności dla zajmowanych bezpłatnie, wartość czynszowa ustalona w wysokości rocznego czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w miesiącu sierpniu 1939 r.

2. W razie niemożności ustalenia w sposób wskazany w ust. 1 wartości czynszowej w odniesieniu do lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach wymienionych w art. 21 ust. 3 za podstawę opodatkowania przyjmuje się 5% wartości obiegowej nieruchomości lub jej części z miesiąca sierpnia 1939 r.

Art. 29. 1. Podatek wynosi:
1) dla lokali mieszkalnych 100%
2) dla lokali (pomieszczeń), zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowych) przez podatników podatku obrotowego:
   a) jeżeli podatnik wykonuje świadczenia rzeczy bądź usług w przeważającej mierze po cenach reglamentowanych . 200%
   b) w pozostałych przypadkach 600%
3) dla lokali użytkowych, zajmowanych przez inne osoby 100%

podstawy odpodatkowania. Lokal mieszkalny chociażby w części zajmowany lub użytkowany na inne cele niż mieszkalne uważa się za lokal użytkowy.

2. Dla lokalu mieszkalnego lub jego części (ust. 1 pkt 1), w którym zamieszkuje chociażby jedna osoba, korzystająca w charakterze najemcy lub podnajemcy z lokalu użytkowego (ust. 1 pkt 2), podatek podwyższa się o 200%.

3. Zamiast stawek, o których mowa w ust. 1, miejskie lub gminne rady narodowe mogą wprowadzać opodatkowanie lokali mieszkalnych i użytkowych stawkami stałymi w wysokości uzależnionej od powierzchni, położenia i jakości danego lokalu. W tym przypadku górna granica stawek powinna być tak obliczona, aby opodatkowanie nie było wyższe niż 3 zł miesięcznie z metra kwadratowego powierzchni użytkowej albo od opodatkowania według ust. 1.

4. Uchwała, o której mowa w ustępie poprzedzającym, wymaga zatwierdzenia przez prezydium rad narodowych wyższego stopnia.

Art. 30. 1. Dla lokali, za które komorne pobierane jest w kwocie wyższej od komornego podstawowego (wartości czynszowej, art. 28), podstawę opodatkowania stanowi faktyczne komorne (wartość czynszowa) z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Dla lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach określonych w art. 21 ust. 3 przyjmuje się podstawę opodatkowania w tym przepisie przewidzianą.

3. W przypadkach wymienionych w ust. 1 i 2 podatek wynosi:
1) dla lokali mieszkalnych 10%
2) dla lokali użytkowych 15%

podstawy opodatkowania.

4. Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się, gdy obliczony na ich podstawie podatek jest wyższy od podatku obliczonego w myśl art. 29 ust. 1; w tym przypadku przepis ust. 2 tegoż artykułu nie ma zastosowania.

Art. 31. 1. Podatek płatny jest w ratach miesięcznych do dnia 8 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

2. W przypadkach nieotrzymania nakazu płatniczego do dnia 1 lutego roku podatkowego podatnik obowiązany jest wypłacać raty miesięczne w wysokości przypadającej w ubiegłym r. podatkowym. Różnica, jaka wyniknie w tym przypadku między kwotą podatku oznaczoną w nakazie płatniczym a sumą rat obliczonych na podstawie wymiaru za ubiegły rok podatkowy, płatna jest w ciągu miesiąca od dn. doręczenia nakazu płatniczego.

Dział V.

Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Art. 32. 1. Gminy miejskie powinny, a gminy wiejskie mogą pobierać podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

2. Na wyścigach konnych i podobnych widowiskach, połączonych z grą lub zakładami, wolno pobierać oprócz podatku od wstępu także podatki od stawek gry lub zakładów i od wygranych.

3. Maksymalne stawki podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk dla poszczególnych grup miast oraz dla gmin wiejskich, zasady wymiaru, poboru

i termin płatności tego podatku, jak również zasady stosowania zwolnień i ulg podatkowych określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

Dział VI.
Podatek od kopalń.

Art. 33. 1. Na rzecz gmin miejskich i wiejskich oraz powiatowych związków samorządowych, na których obszarze znajdują się kopalnie minerałów, jak również na rzecz pobliskich gmin miejskich i wiejskich oraz powiatowych związków samorządowych, w których zamieszkują robotnicy tych kopalń, pobiera się podatek od kopalń.

2. Przepis ustępu poprzedzającego stosuje się zarówno do minerałów, które na podstawie prawa górniczego podlegają woli górniczej tj. mogą być przedmiotem własności górniczej, chociażby zastrzeżonej jedynie na rzecz Państwa, jak i do solanek, minerałów bitumicznych i pozostałych minerałów, które stanowią przynależność własności gruntowej i nie mogą być przedmiotem odrębnej własności górniczej.

3. Podatek pobiera się od ilości wydobytych minerałów. Nie może on przekraczać 1% ceny lub wartości sprzedażnej, po potrąceniu akcyzy bądź opłaty monopolowej, pobieranych od minerałów, wydobywanych przez kopalnie.

4. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach nieobjętych i osobach prawnych, wydobywających minerały.

5. Jeżeli jest dwa lub więcej związków samorządowych współuprawnionych do poboru podatku, co do wysokości i sposobu pobierania podatku oraz co do podziału wpływów podatkowych powinno nastąpić porozumienie między współuprawnionymi związkami samorządowymi. Jeżeli porozumienie nie zostanie osiągnięte, sprawę rozstrzyga wojewódzka rada narodowa.

6. Zasady wymiaru, poboru i termin płatności podatku od kopalń określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

Dział VII.
Inne podatki komunalne.

Art. 34. Oprócz podatku od lokali gminy miejskie i wiejskie mogą pobierać podatek od części mieszkalnych, które ze względu na swe przeznaczenie lub w stosunku do liczby osób zamieszkujących lokal uważać należy za zbędne (podatek od zbytku mieszkaniowego).

Art. 35. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać oprócz podatków wymienionych w niniejszym dekrecie podatki, obciążające inne źródła nie wymienione w niniejszym dekrecie, z uwzględnieniem art. 36.

Art. 36. 1. Podatek od majątku i podatek od kapitałów i rent nie może być pobierany na rzecz związków samorządowych.

2. Źródeł, które są obciążone podatkami państwowymi albo podatkami komunalnymi wymienionymi w niniejszym dekrecie, nie wolno ponownie obciążać podatkami.

3. Również nie mogą być pobierane na rzecz związków samorządowych podatki od posiadania przedmiotów majątkowych, od artykułów objętych monopolami państwowymi oraz od świadczeń przedsiębiorstw państwowych lub pozostających pod zarządem państwowym.

4. Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu mogą wydać w drodze rozporządzenia przepisy zmierzające do zapobieżenia wielokrotnemu opodatkowaniu podatników na rzecz związków samorządowych.

Art. 37. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie wprowadzenia lub zmiany podatków, o których mowa w art. 35, powinny być w zasadzie podejmowane nie później niż do końca miesiąca listopada każdego roku.

2. Uchwały związków samorządowych, wymienione w ust. 1, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, zarówno co do ich legalności, jak i celowości. Władze nadzorcze oraz prawo odwołania się od decyzji tych władz określone są w dekrecie z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129).

3. Uchwały w sprawie pobierania podatków komunalnych powinny być podane do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w sposób w danej miejscowości przyjęty.

Art. 38. 1. O wymiarze podatków komunalnych powinien być każdy podatnik powiadomiony indywidualnie, jeżeli ustawy lub statuty podatkowe nie przewidują odmiennego sposobu zawiadamiania.

2. O wysokości i terminach płatności wszystkich podatków komunalnych, wymierzanych w stosunku rocznym, powinien być podatnik powiadomiony przed dniem 1 kwietnia; wyjątek stanowią przypadki, gdy podstawa opodatkowania podatku komunalnego powstanie dopiero w ciągu roku podatkowego.

3. Ministrowie Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalą statuty wzorowe podatków pobieranych w myśl przepisów niniejszego działu.

Dział VIII.
Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 39. 1. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać w latach podatkowych 1946, 1947, 1948 i 1949 podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych, nie wyłączając spożycia artykułów objętych monopolami państwowymi.

2. Wysokość podatku nie może przekraczać 10% należności za spożycie.

3. W pierwszym półroczu 1946 r. pobiorą gminy zaliczkę na podatek gruntowy w wysokości od 50% do 100% podatku gruntowego, przypadającego na podstawie przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73); zaliczka ta podlega potrąceniu z wymiaru podatku gruntowego na rok podatkowy 1946.

4. Zaliczka na podatek gruntowy, o której mowa w art. 13, wynosi w roku podatkowym 1947 — 100% podatku gruntowego, wymierzonego za rok 1946.

Art. 40. 1. Podatek od lokali, ustalony na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1) i art. 30 ust. 3 pkt 1), obniża się o 75% na rok podatkowy 1946 dla lokali mieszkalnych jeżeli lokale te zajmują osoby (art. 26 ust. 1), zatrudnione w służbie publicznej, w instytucjach ubezpieczeń społecznych, w związkach zawodowych oraz w przedsiębiorstwach państwowych i związków samorządu terytorialnego, jak również w przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym i związków samorządu terytorialnego; przepis ten obejmuje także osoby pobierające zaopatrzenie emerytalne (ubezpieczeniowe) z funduszów publicznych.

2. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydawania rozporządzeń w sprawie całkowitego lub częściowego zaniechania w roku podatkowym 1946 poboru podatku, określonego w ust. 1, oraz w sprawie obniżania podatku w granicach do 75% i w następnych latach podatkowych dla wszystkich lub niektórych grup osób wymienionych w ust. 1, przy czym ulgi te zarówno w roku podatkowym 1946, jak i w latach następnych mogą być różniczkowane w zależności od wielkości zajmowanego lokalu.

3. Gminne bądź miejskie rady narodowe mogą w granicach słuszności gospodarczej obniżać, a nawet całkowicie zwalniać poszczególne grupy podatników od podatku od lokali, ustalonego na podstawie art. 29 ust. 1 i art. 30 ust. 3 dla lokali mieszkalnych.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie uchybiają przepisom art. 29 ust. 2.

Art. 41. 1. Ulgi, przyznane już na mocy specjalnych przepisów dla nowowzniesionych budowli, części dobudowanych lub nadbudowanych oraz dla lokali w nich znajdujących się, nie zwalniają od obowiązku opłacania podatku od nieruchomości i podatku od lokali, pobieranych na podstawie niniejszego dekretu.

2. W latach podatkowych 1946 i 1947 będzie pobrany podatek od nieruchomości, bez względu na faktyczny czynsz z tytułu najmu, od podstawy opodatkowania obliczonej w myśl przepisów art. 28 w odniesieniu do części mieszkalnej budynków zniszczonych lub uszkodzonych, a naprawionych lub odbudowanych zgodnie z dekretem z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281). Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Odbudowy i Skarbu mogą powyższą ulgę przedłużać w drodze rozporządzeń na następne lata.

3. W roku podatkowym 1946 podstawę opodatkowania dla podatku od nieruchomości od części użytkowych stanowi dwunastokrotny czynsz lub wartość czynszowa (art. 21 ust. 2) za miesiąc styczeń 1946 r.

Art. 42. W miejscowościach, które uzyskały lub utraciły ustrój gminy wiejskiej oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy wiejskiej, zostały przyłączone do gminy miejskiej bądź odwrotnie, pobór podatku, którego wymiar i pobór uzależniony jest w myśl przepisów niniejszego dekretu od tego, czy dana miejscowość posiada ustrój gminy miejskiej czy wiejskiej, rozpoczyna się lub kończy od początku lub z końcem roku następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw R. P. odpowiedni akt prawny.

Art. 43. Przepisy niniejszego dekretu dotyczące gminy miejskiej odnoszą się także do gmin wiejskich bądź do gromad o charakterze miejskim, a przepisy niniejszego dekretu dotyczące gmin wiejskich odnoszą się także do gmin miejskich o charakterze wiejskim. Gminy wiejskie i gromady o charakterze miejskim, jako też gminy miejskie o charakterze wiejskim, oznaczą Ministrowie: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 44. Wymiar i pobór podatków komunalnych, przypadających na rzecz powiatowego związku samorządowego, może wydział powiatowy poruczyć gminom wiejskim za wynagrodzeniem do wysokości 5% sum pobranych i wpłaconych na rzecz powiatowego związku samorządowego.

Art. 45. Upoważnia się Ministra Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydania w drodze rozporządzeń przepisów, jakie okażą się konieczne dla unormowania spraw wynikających z odrębnego ustawodawstwa śląskiego w zakresie podatków komunalnych łącznie z opłatami na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Art. 46. Uchwały w sprawie samoistnych podatków komunalnych, powzięte na podstawie przepisów dotychczasowych, pozostają w mocy, o ile nie są sprzeczne z przepisami niniejszego dekretu.

Art. 47. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się do wymiaru i poboru podatków, począwszy od roku podatkowego 1946, z wyjątkiem przepisów art. 41 ust. 1, który ma zastosowanie również i dla roku podatkowego 1945.

Art. 48. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach niniejszym dekretem unormowanych, a w szczególności:

1) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) z późniejszymi zmianami,
2) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14),
3) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),
4) ustawa z dnia 27 lutego 1937 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 104) z późniejszymi zmianami,
5) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73),
6) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 74),
7) ustawa z dnia 8 lutego 1928 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym w brzmieniu obwieszczenia Wojewody Śląskiego z dnia 1 marca 1939 r. (Dz. U. Śl. z 1939 r. Nr 5, poz. 12),
8) ustawa z dnia 24 maja 1927 r. o podatku od kapitałów i rent w województwie śląskim (Dz. Ust. Śl. Nr 14, poz. 28),
9) przepisy ustaw szczególnych w częściach dotyczących podmiotowych zwolnień od podatków.

2. Przepisy wymienione w ust. 1 stosuje się jednak do podatków komunalnych, przypadających za czas do dnia 31 grudnia 1945 r.

3. Rozporządzenia wydane na podstawie:
1) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) z późniejszymi zmianami oraz
2) ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim (Dz. U. Śl. z 1926 r. Nr 17, poz. 30) z późniejszymi zmianami —

zachowują moc do chwili zastąpienia ich nowymi rozporządzeniami opartymi na niniejszym dekrecie, o ile nie są z nim sprzeczne.

Art. 49. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 50 Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r. Na terenach Ziem Odzyskanych zakres obowiązywania przepisów niniejszego dekretu zarówno w odniesieniu do osób, jak i obszaru określi w drodze rozporządzenia Minister Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

446.

OBWIESZCZENIE MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 10 maja 1947 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych.

(Przedr. z Dz.U.R.P. Nr 40 poz. 199 z d. 4 6. 1947 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 138) ogłasza się w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129) z uwzględnieniem zmian, dokonanych dekretem z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P Nr 32, poz. 138), i z zastosowaniem nowej numeracji artykułów.

Podany w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych nie obejmuje przepisu art. 4 dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 138), jako nie włączonego przez ten dekret do tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych. Brzmienie tego przepisu jest następujące:

„Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r., przy czym przepis art. 1 pkt 1), dotyczący podziału wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich, stosuje się do wpływów uzyskanych od dnia 1 stycznia 1947 r. niezależnie od okresu, za jaki przypadają".

Powołany w przytoczonym tekście art. 4 przepis art. 1 pkt 1) stanowi w jednolitym tekście art. 5.

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Józef Dubiel

Załącznik do obwieszczenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 10 maja 1947 r. (poz. 199).

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o finansach komunalnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Wydatki związane z wykonaniem swych zadań związki samorządu terytorialnego pokrywają wpływami osiąganymi:

1) z podatków,
2) z opłat i specjalnych dopłat,
3) z przedsiębiorstw samorządowych,
4) z dotacji ze Skarbu Państwa,
5) z pożyczek,
6) z innych wyżej nie wymienionych źródeł.

Art. 2. Ustawy, nakładające na związki samorządowe nowe zadania, powinny im zapewnić dostateczne źródła dochodu na pokrycie wydatków, połączonych ze spełnieniem tych zadań.

Art. 3. Budżety związków samorządowych powinny być pod względem okresu budżetowego dostosowane do budżetu Państwa.

Art. 4. Wyrazy „związki samorządowe", użyte w niniejszym dekrecie bez bliższego określenia, oznaczają powiatowe i wojewódzkie związki samorządowe, jako też gminy wiejskie i miasta.

Dział II.

Podatki.

Art. 5. 1. Z wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich przypada:

1)	Państwu	25%
2)	powiatowemu związkowi samorządowemu	25%
3)	wojewódzkiemu związkowi samorządowemu	3%
4)	Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu	20%
5)	Związkowi Samopomocy Chłopskiej	2%
6)	gminie	25%

2. Wymienione w ust. 1 części wpływów przypadające na rzecz Państwa, Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego i Związku Samopomocy Chłopskiej zarządy gmin wiejskich obowiązane są przekazywać kasie właściwego urzędu skarbowego za każdy miesiąc w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

3. Nieprzekazane w terminie wskazanym w ust. 2 części wpływów uważa się za zaległości zarządów gmin wiejskich podlegające ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej.

4. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do zmiany w drodze rozporządzenia wysokości udziałów we wpływach z podatku gruntowego, określonych w ust. 1.

Art. 6. 1. Z wpływów z podatku gruntowego w gminach miejskich przypada:

1)	miastu	97%
2)	Związkowi Samopomocy Chłopskiej	3%

2. Przepisy art. 5 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 7. 1. Z wpływów z podatku od nieruchomości przypada:

1) w gminach wiejskich i nie wydzielonych miejskich:

a)	gminie	80%
b)	powiatowemu związkowi samorządowemu	15%
c)	wojewódzkiemu związkowi samorządowemu	5%

2) w miastach wydzielonych:

a)	miastu	95%
b)	wojewódzkiemu związkowi samorządowemu	5%

2. W m. st. Warszawie i w m. Łodzi całkowity wpływ z podatku od nieruchomości przypada miastu.

Art. 8. Wpływy z podatku od lokali w gminach miejskich i wiejskich przypadają w całości gminie.

Art. 9. Wpływy z podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, z podatku od kopalń oraz podatków komunalnych przewidzianych w art. 34—38 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19 poz. 128), przypadają w całości na rzecz pobierających związków samorządowych.

Dział III.

Opłaty i specjalne dopłaty.

Art. 10. Związki samorządowe mogą pobierać opłaty:

1) administracyjne za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych; opłaty te można pobierać w gotówce lub znaczkami miejskimi,
2) za używanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego,
3) targowe od handlu w miejskich halach targowych lub na targowiskach; pobieranie opłat od artykułów żywności, dostarczonych przez producentów rolnych, jest dozwolone tylko w razie sprzedaży tych artykułów w miejskich halach targowych.

Art. 11. 1. Uchwały rad narodowych w sprawie pobierania opłat administracyjnych i sposobu ich uiszczania oraz opłat targowych podlegają zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą. Wysokość opłat administracyjnych powinna być oznaczona z uwzględnieniem kosztów utrzymania tego działu zarządu samorządowego, za którego czynności opłaty mają być pobierane.

2. Władza nadzorcza może uchylić lub zmienić uchwały w sprawie poboru opłat wymienionych w art. 10 pkt 2), jeżeli opłaty te wskutek istotnej zmiany warunków gospodarczych staną się niewspółmierne do kosztów utrzymania zakładu i urządzeń dobra publicznego.

Art. 12. 1. Celem uzyskania funduszów obrotowych na utrzymanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw mogą związki samorządowe pobierać zaliczki na opłaty od osób korzystających z tych zakładów, urządzeń i przedsiębiorstw.

2. Wysokość zaliczek powinna być różniczkowana w zależności od stopnia zdolności płatniczej tych osób. W razie udowodnienia ubóstwa zaliczka nie powinna być pobierana.

3. Uchwały o pobieraniu zaliczek, przewyższających trzykrotną opłatę miesięczną, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

Art. 13. 1. Związki samorządowe pobierają na pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych posługujących się własną specjalną nawierzchnią, po wysłuchaniu opinii samorządów gospodarczych, specjalne dopłaty od tych właścicieli nieruchomości gruntowych i budynkowych przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i usługowych, którym te urządzenia i zakłady lub przedsiębiorstwa przynoszą szczególne korzyści gospodarcze lub udogodnienia. Wysokość specjalnej dopłaty powinna być stopniowana w stosunku do wartości osiąganych korzyści gospodarczych lub udogodnień.

2. Rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi sposób zawiadamiania podatników o uchwale w sprawie pobierania specjalnych dopłat i oznaczy termin do wniesienia odwołania od uchwały.

3. W przypadku wniesienia odwołania w przedmiocie specjalnej dopłaty uchwała nie może być wykonana przed rozstrzygnięciem odwołania w stosunku do osoby, która je wniosła.

4. Związki samorządowe mogą uchwalić zaniechanie poboru specjalnych dopłat, jeżeli pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego wpływami z komunalnych podatków i opłat lub innymi dochodami jest wskazane w interesie publicznym. Uchwała ta podlega zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą. Władza nadzorcza może później nakazać pobór specjalnych dopłat, o ile nastąpi istotna zmiana okoliczności uzasadniających zatwierdzoną uchwałę.

Art. 14. 1. Na pokrycie kosztów założenia i utrzymania zakładów i urządzeń dobra publicznego mogą wojewódzkie związki samorządowe pobierać specjalne dopłaty także od miast i powiatowych związków samorządowych, którym te zakłady i urządzenia przynoszą korzyści i udogodnienia, a to stosownie do wartości tych korzyści lub udogodnień. To samo uprawnienie służy powiatowym związkom samorządowym w stosunku do miast nie wydzielonych z powiatów, a położonych na ich obszarze.

2. W razie sporu między związkami samorządowymi na tle stosowania przepisu ustępu poprzedzającego rozstrzyga — o ile spór dotyczy wojewódzkich związków samorządowych — Prezydium Krajowej Rady Narodowej, poza tym zaś prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. Do specjalnych dopłat, określonych w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy zawarte w art 13 ust. 1, 2 i 3.

Art. 15. 1. Wojewódzki lub powiatowy związek samorządowy może pobierać na budowę drogi o twardej nawierzchni specjalne dopłaty od tych właścicieli gruntów i nieruchomości, przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i usługowych, którym budowane drogi przynoszą korzyści gospodarcze lub udogodnienie.

2. Specjalne dopłaty na budowę pobierane na podstawie ust. 1, nie mogą przekraczać 35% kosztów budowy drogi o nawierzchni szutrowej, szerokości nie przekraczającej 5 metrów po potrąceniu świadczeń w naturze oraz nie mogą obciążać właścicieli w pasie przydrożnym, szerszym niż trzy kilometry z każdej strony drogi. Wysokość maksymalnych dopłat określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, przy czym wysokość tych dopłat dla gospodarstw rolnych nie może przekraczać 20% wymiaru podatku gruntowego.

Art. 16. 1. Związki samorządowe mogą pobierać na utrzymanie dróg specjalne dopłaty od osób, nadmiernie zużywających drogi.

2. Dla oceny nadmiernego zużycia drogi miarodajnym jest powiększenie kosztów utrzymania drogi w stosunku do przeciętnych kosztów utrzymania na obszarze związku samorządowego dróg tej samej kategorii i o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana. Ogólna suma dopłat za nadmierne zużycie drogi nie może przewyższać różnicy między przeciętnymi kosztami utrzymania na obszarze związku dróg tej samej kategorii o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana, a kosztem utrzymania tej drogi.

3. Dopłaty mogą być zastąpione przez ryczałt umówiony między władzą wymiarową a podatnikiem.

4. Szczegółowe przepisy o wymiarze i poborze dopłat na utrzymanie dróg ustalają w drodze rozporządzenia Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji.

Art. 17. Uchwały w sprawie poboru dopłat, wymienionych w art. 13—16, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

Dział IV.

Przedsiębiorstwa samorządowe.

Art. 18. 1. Dochody przedsiębiorstw samorządowych powinny pokrywać co najmniej koszty eksploatacji wraz z oprocentowaniem i amortyzacji kapitału zakładowego. Nadwyżki dochodów przelewa się do budżetu administracyjnego związku samorządowego.

2. Opłaty za usługi i świadczenia przedsiębiorstw samorządowych nie podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych. Władza nadzorcza może jednak żądać zmiany tych opłat, o ile one nie odpowiadają miejscowym warunkom gospodarczym.

Dział V.

Dotacje ze Skarbu Państwa.

Art. 19. 1. Z funduszów Skarbu Państwa przyznaje się dotacje.

2. Dotacja podstawowa wynosi 10% wpływów z podatku obrotowego. Z tych 10% wpływów Państwo przekazuje za każdy miesiąc w terminie do dnia 10 miesiąca następnego 80% na rzecz Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego, 10% na rzecz izb przemysłowo-handlowych oraz 10% na rzecz izb rzemieślniczych

3 W wyjątkowych przypadkach uzasadnionych niedodzownymi potrzebami gminy miejskiej może być jej przyznana dotacja uzupełniająca.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do powiatowych związków samorządowych.

Art. 20 Sumy niezbędne na dotacje uzupełniające będą wstawiane do budżetu Ministerstwa Administracji Publicznej i Ministerstwa Ziem Odzyskanych po uprzednim zbadaniu przez władze nadzorcze przy współudziale przedstawicieli Skarbu Państwa budżetów związków samorządowych, w szczególności co do celowości i oszczędności po stronie wydatków oraz co do właściwego wykorzystywania wszystkich źródeł przychodowych.

Art. 21. Dotychczasowe przepisy o dotacjach dla związków samorządowych na cele specjalne pozostają bez zmiany

Dział VI.

Pożyczki.

Art. 22 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie zaciągania pożyczek zarówno długoterminowych, jak i krótkoterminowych oraz uchwały w sprawie upoważnienia organów wykonawczych związków samorządowych do wystawiania weksli, wreszcie uchwały w sprawach nabywania i zbywania nieruchomości oraz objęcia poręki, wymagają zatwierdzenia władz nadzorczych. W przypadkach, w których obowiązujące przepisy wymagają zatwierdzenia uchwał, dotyczących nabywania lub zbywania nieruchomości, przez inne władze lub organa, decyzje władz nadzorczych będą wydawane w porozumieniu z tymi władzami (organami).

2. Zadłużenie związków samorządowych w jakiejkolwiek postaci powinno być utrzymane w takich granicach, aby raty amortyzacyjne i odsetki od zaciągniętych długów nie wynosiły więcej, niż 25% dochodów zwyczajnych danego związku samorządowego. Przekroczenie tej granicy w gminach wiejskich i miejskich, nie wydzielonych z powiatowego związku samorządowego, wymaga zgody prezydium wojewódzkiej rady narodowej, wyrażonej na wniosek wydziału wojewódzkiego, w innych zaś związkach samorządowych — zgody Prezydium Krajowej Rady Narodowej, wyrażonej na wniosek Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

3. Pożyczki krótkoterminowe na zasilenie funduszów kasowych (poza budżetem) nie powinny przekraczać 20% zwyczajnych dochodów budżetowych, pozostałych do zrealizowania w danym roku budżetowym. Przekroczenie tej normy wymaga zgody władz, wskazanych w art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

Art. 23. Powiatowe związki samorządowe powinny ze swych dochodów udzielać zapomóg tym gminom wiejskim, których dochody, mimo wykorzystania wszystkich źródeł dochodowych, nie wystarczają na pokrycie wydatków bieżących.

Dział VII.

Władze nadzorcze.

Art. 24. 1. Władzami nadzorczymi, właściwymi do zatwierdzania uchwał terenowych rad narodowych w sprawach finansowych, są prezydia rad narodowych hierarchicznie wyższego stopnia. Prezydia tych rad wydają decyzje na podstawie opinii starosty oraz naczelnika urzędu skarbowego — o ile chodzi o rady powiatowe, na podstawie zaś opinii wojewody oraz dyrektora izby skarbowej — o ile chodzi o rady wojewódzkie.

2. W stosunku do m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz w stosunku do wojewódzkich rad narodowych władzą nadzorczą właściwą do zatwierdzania uchwał w sprawach finansowych jest Prezydium Krajowej Rady Narodowej, które decyduje ostatecznie na podstawie wniosków Ministrów Administracji Publicznej i Skarbu.

Art. 25. 1. Od decyzji władzy nadzorczej (art. 24 ust. 1) służy związkom samorządowym, a w przypadkach przewidzianych w art. 13—16 także osobom interesowanym, prawo wniesienia odwołania w ciągu miesiąca po doręczeniu decyzji.

2. Władzami, powołanymi do rozstrzygania odwołań i decydującymi ostatecznie, są prezydia rad narodowych wyższego stopnia.

Art. 26. 1. Uchwała, podlegająca zatwierdzeniu, powinna być w ciągu dni 15 po jej powzięciu skierowana wraz z danymi, które wskaże rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, bezpośrednio do przełożonej władzy nadzorczej.

2. Jeżeli uchwała jest należycie poparta danymi, wskazanymi w rozporządzeniu, władza nadzorcza wyda swą decyzję w sprawie zatwierdzenia w ciągu dni 60, w razie braku tych danych zwróci ją w ciągu tygodnia po otrzymaniu uchwały do uzupełnienia.

3. Gdyby władza nadzorcza w powyższych terminach nie doręczyła związkowi samorządowemu zawiadomienia o odmowie zatwierdzenia, ani nie zwróciła mu uchwały do uzupełnienia, uważa się uchwałę z upływem 60 dni po jej otrzymaniu za zatwierdzoną.

4. Za dzień przesłania uchwały (ust. 1) oraz zawiadomienia o decyzji władzy nadzorczej w razie nadania na pocztę — uważa się dzień nadania na pocztę.

5. Władza nadzorcza może odmówić rozpoznania uchwały przedłożonej po terminie, oznaczonym w ust. 1.

Art. 27. Uchwała zatwierdzona ma moc obowiązującą od dnia jej powzięcia, jeżeli w uchwale lub zatwierdzeniu nie jest oznaczony dzień późniejszy.

Dział VIII.

Przepisy końcowe i przejściowe.

Art. 28. 1. Minister Skarbu przekaże w latach podatkowych 1946 i 1947 r. wpływy z kart rejestracyjnych, pobieranych na podstawie dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) w całości związkom samorządu terytorialnego. Wypłata za każdy miesiąc nastąpi w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

2. Ogólną sumę wpływów, jaka przypada z tytułu opłat za karty rejestracyjne z terenu powiatu, bez miast wydzielonych, dzieli urząd skarbowy między gminy wiejskie i gminy miejskie nie wydzielone z powiatowego związku samorządowego, na podstawie klucza podziału, ustalonego uchwałą prezydium powiatowej rady narodowej; z sum przypadających według tej uchwały gminom wiejskim urząd skarbowy przekazuje 50% powiatowym związkom samorządowym.

3. W miastach wydzielonych całkowita suma wpływów z opłat za karty rejestracyjne przypada tym miastom.

4. Zaliczki wypłacone w miesiącach styczniu i lutym 1946 r. na poczet wpływów, o których mowa w ust. 1, ulegną potrąceniu z dochodów związków samorządu terytorialnego w trybie, który określi Minister Skarbu.

Art. 29. Dotychczasowe przepisy o komunalnych opłatach na cele specjalne pozostają bez zmiany.

Art. 30. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 31 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiotach nim unormowanych, a w szczególności:

1) ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) wraz z późniejszymi zmianami z wyjątkiem art. 62—67,

2. ustawa z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr 17, poz. 30) wraz ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. U. Śl. Nr 26 poz. 48) oraz ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr 9, poz. 16),

3) art. 50 pkt a) i b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r Nr 2. poz. 16) w brzmieniu art. 15 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

447.

ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 22 października 1947 r. Nr Wet. IV. E/12-71

w sprawie opłat za kursy i egzaminy dla kandydatów na oglądaczy zwierząt rzeźnych i mięsa oraz oglądaczy co do włośni.

Ustalam aż do odwołania czterokrotną mnożną do opłat przewidzianych zarządzeniem Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 15 września 1945 r. w sprawie opłat za kursy i egzaminy oglądaczy zwierząt rzeźnych i mięsa i trychinoskopistów (Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki z roku 1945 Nr 24 poz. 328).

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:
w/z (—) Arka Bożek, Wicewojewoda.

448.

ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 31 października 1947 r. Nr Wet. II. B/13-6

w sprawie ochrony hodowli zwierząt gospodarskich.

Na podstawie dekretu z dnia 22 grudnia 1945 r. o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich (Dz. U. R. P. z roku 1946 Nr 2 poz. 12) i rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 399) oraz reskryptu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 października 1947 r. Nr P. R. 2. I/2328/47 zarządzam co następuje:

1. Zakazuję uboju zarówno dla celów przemysłowo-aprowizacyjnych, jak i dla celów własnego gospodarstwa domowego:

a) krów, buhajów, owiec i trzody chlewnej zapisanych do ksiąg hodowlanych w rozumieniu

§ 2 rozp. Min. Rol. i Ref. Roln. z dnia 9 12. 1946 r. w sprawie wykonania dekretu o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 399).

b) przychówku pochodzącego od zwierząt wymienionych w pkt. a.

c) przychówku płci żeńskiej koni, bydła, trzody chlewnej i owiec niezapisanych do ksiąg hodowlanych.

d) krów poniżej lat 10, buhaji i knurów zakwalifikowanych przez hodowlane komisje kwalifikacyjne.

e) świń poniżej 80 kg żywej wagi, oraz macior nadających się do chowu.

f) owiec-matek w wieku poniżej lat 4, oraz przychówku płci żeńskiej.

g) zwierząt wszelkiego gatunku będących w ciąży bez względu na wiek.

2. Spod działania niniejszego zarządzenia wyłącza się:

a) zwierzęta wybrakowane od hodowli na podstawie orzeczenia komisji kwalifikacyjnej przewidzianej postanowieniami art. 2 pkt. 1 dekretu z dnia 22. 12. 1945 r. o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich (Dz. U. R. P. z roku 1946 Nr 2, poz. 12).

b) zwierzęta, co do których zaistnieją warunki dokonania uboju z konieczności w rozumieniu art. 2 lit. c./pkt. 1 i 2 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r., o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. z roku 1933 Nr 60, poz. 454) w brzmieniu ustawy z dnia 1. 3. 1938 r. Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 132, stwierdzone przez lekarza wet. oraz zwierzęta podlegające zabiciu z urzędu w myśl rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673).

3. Dopuszczanie zwierząt do uboju bez orzeczenia powiatowej władzy administracji ogólnej stwierdzającej wybrakowanie ich jako nie nadających się do chowu (§ 4. przytoczonego na wstępie rozp. Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych) jest wzbronione.

4. Zwierzęta dostarczone do rzeźni z terenu innych województw, bez orzeczeń powiatowej władzy administracji ogólnej właściwej dla miejsca pochodzenia tych zwierząt, winny być zbadane na koszt posiadaczy, przez Komisję Kwalifikacyjną przewidzianą art. 2. pkt. 1 przytoczonego dekretu o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich powołaną dla terenu w zasięgu którego znajduje się odnośna rzeźnia. W skład komisji wymienionej powyżej wchodzi powiatowy lekarz weterynarii, przedstawiciel referatu rolnictwa i reform rolnych właściwego Starostwa, oraz przedstawiciel zarządu powiatowego Związku Samopomocy Chłopskiej.

5. Z każdej czynności wybrakowania zwierząt od dalszej hodowli winien być spisany odpowiedni protokół w 3 egzemplarzach przeznaczonych dla zarządu odnośnej rzeźni, dla właściwego Starostwa Powiatowego i dla Związku Samopomocy Chłopskiej. W protokółach wybrakowania zwierząt od hodowli winny być podane powody, z jakich zwierzęta zostały wybrakowane od hodowli.

6. Przechowywane w aktach właściwej rzeźni względnie w aktach organu urzędowego badania dowody dotyczące zwierząt gospodarskich, poddanych ubojowi winny być oznakowane w ten sposób, aby organom kontrolnym nie nastręczały trudności w ustalaniu faktów świadczących o istotnej niezdatności tych zwierząt do hodowli.

7. Organa urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa powinny prowadzić ewidencję badań zwierząt poddanych ubojowi z konieczności art. 2 przytoczonego dekretu oraz wydawać właścicielom tych zwierząt zaświadczenia o uboju z konieczności.

8. Zwierzęta mogą być wybrakowane od dalszej hodowli tylko wtedy o ile zaistnieją okoliczności przewidziane przepisami § 5 i 6 przytoczonego powyżej rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

9. Ze zwierzętami niedopuszczonymi do uboju należy postępować w myśl art. 3 przytoczonego dekretu i § 9 wymienionego powyżej rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

10. Zwierzęta nie dopuszczone do uboju winny być zabezpieczone przez władze administracji ogólnej i Związek Samopomocy Chłopskiej tak, ażeby uniemożliwić dostawcom jakąkolwiek fikcyjną sprzedaż.

11. Sprzedaż zwierząt niedopuszczonych do uboju winna być przeprowadzona wyłącznie przez powiatową władzę administracji ogólnej i Powiatowy Związek Samopomocy Chłopskiej, które winny dołożyć wszelkich starań ażeby zwierzęta nadające się hodowli zostały natychmiast sprzedane rolnikom względnie majątkom państwowym oraz majątkom instytucji społecznych, reflektującym na zakup zwierząt hodowlanych.

W tym celu powiatowa władza administracji ogólnej (referat rolnictwa i reform rolnych) i Związek Samopomocy Chłopskiej winni jak najszybciej przystąpić do sporządzenia listy reflektantów na zakup zwierząt niedopuszczonych do uboju.

12. Za czynności związane z wybrakowaniem zwierząt poszczególnym członkom komisji przysługuje wynagrodzenie nieprzekraczające 100 zł od jednego zwierzęcia. Za specjalne badania lekarsko wet. wymagające skomplikowanych metod badania przysługuje powiatowemu lekarzowi wet. wynagrodzenie dodatkowe według urzędowej taryfy opłat obowiązującej w państwowych lecznicach i przychodniach dla zwierząt.

13. Winni naruszenia przepisów niniejszego zarządzenia podlegają karze przewidzianej art. 5 dekretu przytoczonego powyżej.

14. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:
w/z Arka Bożek, Wicewojewoda

449.

ZARZĄDZENIE
Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Katowicach

z dnia 25 listopada 1947 r.

w sprawie skreślenia z wykazów przedsiębiorstw mających ulec upaństwowieniu.

Na zasadzie § 51 Rozp. Rady Ministrów z dnia 30. stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) zarządzam ogłoszenie *trzeciej części* przedsiębiorstw, które postanowieniem Wojewódzkiej Komisji zostały skreślone z wykazu przedsiębiorstw mających ulec upaństwowieniu.

PRZEWODNICZĄCY KOMISJI:
(—) Dr Stanisław Gronowski,
Sędzia Sądu Apelacyjnego.

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji z dnia 25 listopada 1947 r.

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	przedmiot	właściciele

Z wykazu Nr 8 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 1 z dnia 15 stycznia 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

9	Cegielnia Elektryczna, Stanisława Urbańczyka, Zagórze, ul. Leśna	cegielnia budowlana	Stanisław, Emilia i Maria Urbańczykowie
11	Cegielnia Parowa, Szolc, Pszów	cegielnia budowlana	Jan Szolc

Z wykazu Nr 9 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 1 z dnia 15 stycznia 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

10	Tartak Pawłowice, pow. Pszczyna	tartak	Brunon Brunny

Z wykazu Nr 11 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 2 z dnia 20 stycznia 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

72	Tartak wraz ze wszystkimi budynkami, Wehner, Dąbieniec, pow. Opole	przetarcie surowca	Wehner
90	Tartak, Kłobodok pow. Grodków	tartak	Seidel
96	Tartak, Krośnica, pow. Strzelce	tartak	Aleksander Białek

Z wykazu Nr 12 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 4 z dnia 1 lutego 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

22	Warsztat Pilnikarski, Stanko, Zabrze, ul. Miarki 12	reperacje pilników	Stanko

Z wykazu Nr 15 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 9 z dnia 10 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

20	Fabryka Skór „Salus" Rybnik, ul. Raciborska	fabryka skóry podeszwowej	Władysław Żurek, Róża Żurkowa

Z wykazu Nr 17 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 9 z dnia 10 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

12	Kowala Jerzy — przetarcie drzewa Jasienica Nr 276 pow. Bielsko	przetarcie drzewa i cegielnia	Kowala Jerzy

Z wykazu Nr 18 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 10 z dnia 15 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

3	Schmatloch Walentin, warsztat Elektro-Mechaniczny w Chorzowie, ul. Wolności 57	warsztat elektromechaniczny	Schmatloch Walenty

Z wykazu Nr 24 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 11 z dnia 22 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

34	Dampfmühle Ellguth-Guttentag OS. Franz Ledwig, Ligota Dobrodzieńska, gm. Sieraków, pow. Lubliniec	przemiał zboża	Franz Ledwig

Z wykazu Nr 23 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 11 z dnia 22 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

82	Młyn elektryczny w Raciborzu, ul. Opawska	przemiał zboża	Hajok Ignacy
131	Cegielnia Parowa, Kijański w Dobrzyniu, pow. Opole	wyrób cegły zwykłej	Kijański

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	przedmiot	właściciele
132	Cegielnia Jerzy Kowala, Jasienica. pow. Bielsko	cegielnia	Jerzy Kowala

Z wykazu Nr 25 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 11 z dnia 22 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

15	Bielska Przędzalnia Wełny B-cia Z. i B. Wolscy, Bielsko, ul. Partyzantów 61	fabryka sukna	B-cia Zenon i Bolesław Wolscy

Z wykazu Nr 26 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 12 z dnia 27 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

25	Stolarnia Elektryczna, Matuszek, Matuszek w Gogolinie, pow. Strzelce, ul. Kościelna 10	stolarnia	Matuszek Konrad
26	Stolarnia Elektryczna, Altauer Ignacy, Góra św. Anny, pow. Strzelce, Rynek 10	stolarnia	Altauer Ignacy
34	Zakład stolarski. Karol Berschdorf w Nysie, ul. 1-go Maja 14-16	stolarnia	Karol Berschdorf
50	Andrzej Drozd, warsztat kotlarsko-ślusarski. Cisownica Nr 167	naprawa kotłów, lokomotyw-konstruk.	Andrzej Drozd
61	Richard Jentsch, Schmiede und Schlossereiwerkstätte w Pyskowicach	warsztat kowalsko-ślusarski	Richard Jentsch
62	Michael Kroliczek, Schmiede- und Schlossereiwerkstätte	warsztat kowalsko-ślusarski	Michael Kroliczek
63	August Bochenek, Schmiede- und Schlossereiwerkstätte w Pyskowicach	warsztat ślusarsko kowalski	August Bochenek
85	Joseph Wotzka, Getreide, Mehl u. Grosshandlung, Walzenmühle, Opole, ul. Legionów 5	przemiał zboża	Józef Wotzka
97	Przemysł Cukierniczy. Fabryka Cukrów i Pierników, Chrobok w Bytomiu, ul. Gen. Zawadzkiego Nr 11	wyrób cukierków	Maks Palluch
39	Cegielnia Kowolik Maks, Miechowice	wyrób cegły zwykłej	Kowolik Maks
145	Gräflich Braschmasche Bazaltwerke, Ligota Tułowicka, pow. Nysa	kamieniołomy	Friedrich Leopold Graf Braschma

Z wykazu Nr 27 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 12 z dnia 27 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

29	Zakład stolarski H. Nowak w Bytomiu, ul. Koszarowa 3	stolarnia	H. Nowak
32	Zakład stolarski, Czerwinowoda Józef w Zabrzu, ul. 3-go Maja 28	stolarnia	Czerwinowoda
60	Odlewnia Metali, Sedlak Hermann w Opolu, ul. Ługniańska 3	odlewy metalowe i armatura	Sedlak Herman
73	Zakład Kowalski „Malecka", Łomnice, pow. Olesno	roboty kowalskie	Malecka

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	przedmiot	właściciele
105	Lorenz Mehl. Kiesbaggerei, Nowa Wieś Opolska	eksploatacja żwiru i piasku z koryta rzeki Odry	Lorenz Mehl

Z wykazu Nr 28 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 12 z dnia 27 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

1	Paul Wodke, zakład elektrotechniczny w Gliwicach, ul. Jagiellońska 8	roboty elektrotechniczne	Paul Wodke
53	Budowa Organów, Barschorz, Nysa, ul. 1-go Maja 14/16	stolarnia	Barschorz
61	Fabryka Mebli Żelaznych. Holek, Gliwice, ul. Chorzowska 32 b	wytwórnia mebli żelaznych	Holek
64	Drzeniek Wiktor, fabryka obuwia w Radlinie I, ul. Korfantego	fabryka obuwia	Drzeniek Wiktor
81	Fabryka Wody Sodowej, Schmatloch Emil w Zabrzu, ul. Ligonia 2	fabryka wody sodowej	Szmatloch Emil
98	Betonfabrik — Langer Wilhelm w Kuźni Raciborskiej, pow. Racibórz	wyroby betonowe	Langer Wilhelm
101	„Wema" fabryka dachów szklanych w Rudzie Śl., ul. Rydrycha 2	fabryka dachów szklanych	Bonk Herman

Z wykazu Nr 29 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 12 z dnia 27 marca 1947 r. skreśla sie następujące przedsiębiorstwa:

19	Tischlerei. Syrdzisko Leon, Gliwice, ul. Szywałdzka 2	stolarnia	Syrdzisko Leon
64	Wassermühle Ernst Vogel, Niewodniki Nr 3, gm. Dąbrowa, pow. Niemodlin	przemiał zboża	Ernst Vogel

Z wykazu Nr 30 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 13 z dnia 29 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

12	Stolarnia. Ernst Kaczmarczyk i Kandolf, Opole. Polna 18	meblowo budowlane	Ernst Kaczmarczyk i Kandolf
16	Zakład stolarski, Bytom, Koszarowa 3	zakład stolarski, wytwórnia mebli	Nowak
21	Auto Reperaturwerkstatt. Leopold Adolf Gross-Strehlitz, Hitlerstr. 27, Strzelce, ul. Krakowska 27	warsztat reperacyjny samochodów i motocykli	Leopold Adolf
36	Kurt Thomas, Grosseisenhandlung, Zabrze, ul. 3-go Maja 1	handel wyrobami hutniczymi i galanterii żelaznych	Kurt Thomas
46	Walzenmühle J. Wotzka, Opole, Legionów 5	przemiał zboża	Wotzka Józef
57	Młyn elektryczny, Gorywoda Jan, Łany, ul. Wiejska 11, pow. Koźle	młyn elektryczny	Gorywoda Jan
91	Cegielnia Parowa. Franciszek Draga, Łany, pow. Koźle	cegła zwykła	Franciszek Draga
96	Cegielnia Parowa, Bernard Karol, Kamieniec, pow. Gliwice	cegła budowlana	Bernard Karol
101	Cegielnia Parowa, Ryszard Tulec, Łabędy, pow. Gliwice, ul. Polna	cegła budowlana	Ryszard Tulec

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	przedmiot	właściciele
119	Cementownia w Lubecku pow. Lubliniec	wytwórnia wyrobów cementowych	Porada Antoni
123	Zakład Hydrauliczny — Kutsche Willi, Opole, Kościuszki 22	zakład centralnego ogrzewania, wodoc.-kanaliz.	Kutsche Willi
147	Cegielnia, Draga Franciszek, Łany, gm. Cerkiew Polska pow. Koźle	wyrób cegły	Draga Franciszek
163	Urban Tomasz, Przedsiębiorstwo Budowlane, Chruścice, pow. Opole	budownictwo	Urban Tomasz
169	Zakład Instalacyjny, Auditor Alfred, Zabrze, ul. Damrota 1	roboty instalacyjne	Auditor
188	Genossenschaft — Molkerei, Szurgoszcz Nr 84 pow. Niemodlin	wyrób masła i twarogu	nieustalono

Z wykazu Nr 31 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 13 z dnia 29 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

1	Zakład elektrotechniczny, Tomalla Gliwice, ul. Nowowiejska 5	roboty elektrotechniczne	Tomalla
2	Zakład elektrotechniczny, Gertich i Zieliński, Bytom, ul. Żołnierza Polskiego Nr 1	roboty elektrotechniczne	Gertich i Zieliński
3	Zakład elektrotechniczny, Zalbert Heinrich, Bytom, ul. Jagiellońska 9	roboty elektrotechniczne	Zalbert Heinrich
4	H. Grimm — Zakład elektro-instalacyjny, Gliwice, Rynek 3	roboty elektro-instalacyjne	H. Grimm
7	Fabryka Chemiczna, Steinhof, Katowice	fabryka chemiczna	Steinhof
13	Berger Joachim, Pralnia w Gliwicach ul. Słowackiego 29	pralnia i farbiarnia chemiczna	Berger Joachim
17	Zakład wulkanizacyjny i Garaże, Georg Siegel, Bytom, ul. Piekarska Nr 45	zakład wulkanizacyjny	Georg Siegel
26	Warsztat stolarski, Minzberg Paul Gliwice, Górnych Wałów 3	stolarnia	Minzberg Paul
29	Stolarnia, Rozalia Vogt, Pyskowice pow. Gliwice, ul. Tarnogórska 5	stolarnia	Rozalia Vogt
31	Belke Georg, stolarnia, Ligota Zamecka pow. Kluczbork	stolarnia	Georg Belke
38	Mechaniczna Wytwórnia Obuwia, Drzeniek Wiktor, Radlin I, ul. Korfantego 21	fabryka obuwia	Drzeniek Wiktor
40	Garaże i warsztaty, Wróbel w Bytomiu, ul. Pułaskiego 33	garaże i warsztaty	Wróbel
43	Schwiderski, naprawa samochodów, Gliwice, Marcina Strzody 14	naprawa samochodów	Schwiderski
53	Henryk Glowotz, konstrukcje żelazne, Katowice, Mariacka 19	wyrób konstrukcji żelaznych, okratowań, opancerzeń itp.	Henryk Glowotz
58	Kalus, Spółka Metalowców, Bytom, ul. Poznańska 39		Kalus

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	przedmiot	właściciele
72	Warsztaty Mechaniczne. Klein. Gliwice, ul. Wrocławska 26	warsztaty mechaniczne	Klein
83	Walter Geisler, przetwórnia warzyw w Bytomiu, ul. Składowa 26	przetwórnia warzyw i kiszarnia kapusty	Walter Geisler
88	Młyn elektryczny, Malucha, Dobrzyń Mały, pow. Opole	przemiał zboża	Malucha
93	Chlebik Emanuel — Oberschlesische Malzkaffee — Fabrik, Gliwice ul. Toszecka 7	fabryka namiastek kawy	Chlebik Emanuel
117	Cegielnia Parowa, Jan Marondel, Łabędy pow. Gliwice, ul. Kościelna 53	cegielnia	Jan Marondel
121	Cegielnia Parowa. „Fortuna" Stare Gliwice	cegielnia	Karol Marondel Selma Dudek
147	Instalacje centralnego ogrzewania Krüger, Bytom, ul. Składowa 22	instalacje centralnego ogrzewania	Krüger

Z wykazu Nr 32 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 13 z dnia 29 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

189	Fabryka Szczotek i Pędzli, Bytom, ul. Poznańska 25a	fabryka szczotek i pędzli	Duda Józef

Z wykazu Nr 33 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 13 z dnia 29 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

46	Przedsiębiorstwo Przemysłowo-Handlowe „Spawotechnika" Wełnowiec, pow. Katowice, ul. Piastów Nr 16	fabryka tlenu	Rudolf Tierling

Z wykazu Nr 35 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 18 z dnia 21 maja 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwa:

63	Młyn Wodny, Niewodnikl, pow. Niemodlin	przemysł młyński	Gertruda Vogel

450.
OKÓLNIK
z dnia 15 października 1947 r.

w sprawie grzywien wymierzanych przez Organa Milicji Obywatelskiej.

(Przedruk z Dz. U. Ministerstwa Skarbu, Nr 30, poz. 315, z dnia 16 października 1947 r.)

Ministerstwo Skarbu uchyla zarządzenie z dnia 27 sierpnia 1947 r. Nr. D. III. 5376/7/47 w sprawie zarachowywania grzywien z doraźnych nakazów karnych, wymierzanych i pobieranych przez organa Milicji Obywatelskiej.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wpływy z tytułu powyższych grzywien, jako wymierzanych i pobieranych w imieniu władz administracji ogólnej kasy urzędów skarbowych zarachowywać winny na r-k urzędów wojewódzkich na dochód budżetu Ministerstwa Administracji Publicznej Dz 2 § 18, względnie na Ziemiach Odzyskanych na dochód budżetu Ministerstwa Ziem Odzyskanych Dz. 2, Rodz. 1 § 16.

Odmiennie dokonane zarachowania winny być sprostowane w trybie postanowień § 63 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych.

Za Dyrektora Departamentu:
M. Zakrzewski

451.
MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
Departament Administracji Publicznej
Nr spr. II. O/3-f/47 Warszawa, dnia 15. 10. 1947 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie przeniesienia siedziby Starostwa Powiatowego Kołobrzeskiego z Karlina do Kołobrzegu

W związku z akcją normowania sprawy siedziby starostw, które tymczasowo mieszczą się poza głównymi ośrodkami powiatów, Ministerstwo Ziem Odzyskanych wobec postępującej odbudowy i zagospodarowania miast, zniszczonych w czasie działań wojennych, zarządziło m. in. przeniesienie siedziby Starostwa Powiatowego Kołobrzeskiego w województwie szczecińskim z Karlina do Kołobrzegu.

Na podstawie sprawozdania Wojewody Szczecińskiego Ministerstwo podaje do wiadomości, że biura Starostwa Kołobrzeskiego zostały już przeniesione do Kołobrzegu, wobec czego wszelką korespondencie do wymienionego starostwa należy kierować pod adresem jego nowej siedziby.

Dyrektor Departamentu
(—) E. Quirini.

452.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr SG 60/12/47. Katowice, dnia 6. 10. 1947 r.

Do
Ob. Ob. Starostów i Prezydentów miast wydzielonych (wszystkich)

Poparcie akcji P.C.K. w sprawie budowy sanatorium w Rabce.

Komitet Budowy Sanatorium Śląskiego P.C.K. dla dzieci zwrócił się celem przysporzenia funduszów na budowę sanatorium w Rabce z apelem do wszystkich związków samorządowych o wzięcie udziału w akcji fundowania łóżek sanatoryjnych polegającej na tym, że ufundowanie łóżka za kwotę 250.000 zł uprawnia fundatora do dysponowania nim na ulgowych cenach. Oprocz tego rozprowadzone będą w teren cegiełki po 20, 50, 100 i 1000 zł, zaś w dniach 1 — 8 listopada br. przeprowadzona będzie zbiórka publiczna na terenie całego województwa, a w miesiącach październiku, listopadzie i grudniu rb. zbiórka na listy składkowe w zakładach handlowych, przemysłowych, instytucjach i domach prywatnych.

Akcja powyższa, podjęta dla zwalczania najgroźniejszej choroby dzieci — gruźlicy — zasługuje że wszechmiar na poparcie. Ostatnie badania przeprowadzone w niektórych punktach naszego województwa wykazały, że 17% dzieci wymaga z powodu gruźlicy natychmiastowego leczenia, a 43% daje pozytywną reakcję na próbę Pirquet'a. Jest to stan groźny i trzeba mu się skutecznie przeciwstawić, przede wszystkim przez umożliwienie dzieciom zagrożonym właściwego sanatoryjnego leczenia.

W tym celu konieczne jest wybudowanie w Rabce nowego pawilonu dla dzieci, obecnie bowiem sanatorium okazało się nie wystarczające. Nowy pawilon dostarczy 300 łóżek, co umożliwi leczenie 4.000 dzieci w ciągu roku. Koszt budowy wyniesie 80 mil'n. zł, i kwota ta winna być zebrana przez społeczeństwo śląsko-dąbrowskiego w jaknajszybszym terminie.

Wszystkie związki samorządowe winny wziąć udział w tej akcji. Jeżeli jakiś związek samorząd. ze względu na szczupły zasób swoich finansów nie może sam zdobyć się na ufundowanie łóżka poleca się ewentualne połączenie się w tym celu kilku związków samorządowych, które wtenczas proporcjonalnie do swego udziału będą miały prawo dysponowania łóżkiem.

Poza tym należy udzielić poparcia wszelkim pracom Komitetu związanym z propagowaniem wśród społeczeństwa budowy nowego sanatorium.

Ob. Ob. Starostom Powiatowym polecam wydanie odpowiednich zarządzeń podległym zarządom gmin miejskich i wiejskich.

Wojewoda:
w/z Płk. Ziętek, Wicewojewoda

453.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Weterynarii
Nr Wet. II. B/13-6 Katowice dnia 31 10. 1947 r.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci miast (wszyscy)

w sprawie ochrony hodowli zwierząt gospodarskich.

Urząd Wojewódzki przesyła w załączeniu zarządzenie Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 31 października 1947 r. Nr Wet. II. B/13-6 w sprawie ochrony hodowli zwierząt gospodarskich (ogł. pod poz. 448) z prośbą o wydanie dalszych stosownych zarządzeń.

Na obszarze Województwa Śląsko-Dąbrowskiego obserwuje się coraz to większy napływ zwierząt gospodarskich pozostających w obrocie handlowym z obszarów województw cierpiących na brak paszy. Nie ulega żadnej wątpliwości, że wśród tych zwierząt znajduje się spora ilość sztuk wartościowych nadających się do dalszego chowu, która dostaje się do uboju przez przedsiębiorców i handlarzy mających na celu jedynie swoje osobiste korzyści materialne, a nie dobro ogólnopaństwowe.

W wypadkach, w których zwierzęta gospodarskie podlegają zakazowi uboju w myśl zarządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego organ urzędowego badania nie może udzielić zezwolenia na ubój pod rygorem sankcji karnych podanych w punkcie 13, podanego wyżej zarządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego.

O zakazie uboju kierownictwo rzeźni względnie organ urzędowego badania winien powiadomić niezwłocznie powiatową władzę administracji ogólnej, podając nazwisko, imię i adres przedsiębiorcy oraz dokładny opis zwierzęcia.

Urząd Wojewódzki przywiązuje dużą wagę do ścisłego przestrzegania przepisów wyżej wymienionego zarządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego przy poddawaniu ubojowi zwierząt gospodarskich, na które Skarb Państwa łoży znaczne środki, celem pomnożenia pogłowia żywego inwentarza co podyktowane jest gospodarczą koniecznością Państwa.

Pożądanym jest, aby na powyższy temat zwołać do Starostwa konferencję w której wziąć winni udział obok kierowników referatu rolnictwa i reform rolnych oraz weterynarii również przedstawiciele Pow. Związku Samopomocy Chłopskiej (instruktorów hodowlanych) M.O. oraz zainteresowane organy urzędowego badania.

Za Wojewodę
Dr Smoliński Stanisław, Naczelnik Wydziału

454.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Ogólny
Nr O/Spec. 52/a/27/47 Katowice, dn. 17 XI 1947 r.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci miast wydzielonych (wszyscy)

w sprawie udzielenia exequatur Konsulowi Republiki Czechosłowackiej w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadomiło, że p. Dr Matej András uzyskał exequatur jako Konsul Republiki Czechosłowackiej na obszarze województw śląsko-dąbrowskiego, wrocławskiego, krakowskiego i rzeszowskiego z siedzibą w Katowicach.

Podając powyższe do wiadomości proszę o użyczanie wymienionemu Konsulowi wszelkiej należytej pomocy przy pełnieniu jego obowiązków.

Za Wojewodę:
(Dr Wierzbiański) Naczelnik Wydziału Ogólnego

455.

OBWIESZCZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 20 listopada 1947 r.

w sprawie zatwierdzenia opłaty dziennej w szpitalu Powiatowym Skórno-Wenerycznym w Miechowicach.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach zatwierdziło po myśli art. 5 § 2 dekretu P.K.W.N. z dnia 23 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) Uchwałę Wydziału Wojewódzkiego w sprawie opłat dziennych w szpitalu Powiatowym Skórno-Wenerycznym w Miechowicach pow. Bytom w następującej wysokości:

Opłata dzienna — 350 zł za leczenie i utrzymanie chorych ubezpieczonych, samopłacących i innych.

Opłata powyższa obowiązuje od dnia 1 września 1947 r.

Zarządzenie wchodzi w życie po upływie dni 14-tu od dnia ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Dr. F. Presser-Turski,
Naczelnik Wydziału

456.
SPROSTOWANIE ZARZĄDZENIA WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 13 października 1947 r.

w sprawie taryfy opłat za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa.

W zarządzeniu Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 13 października 1947 r. w sprawie taryfy opłat za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa (Śl.-Dąbr. Dziennik Wojewódzki z 1947 r. Nr 32, poz. 411) prostuje się punkt I lit. c, jak następuje:

„c) cieląt (do 75 kg żywej wagi)" zamiast „od 75 kg żywej wagi" jako omyłkowo podano.

457.
ZARZĄDZENIE
ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŚWIĘTOCHŁOWICACH

z dnia 20 września 1947 r.

w sprawie czystości i porządku domowego na terenie miasta Świętochłowic.

Na podstawie art. 67 i 74 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80 poz. 555) i przepisów rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 26 września 1935 r. o utrzymaniu porządku i czystości w miejscach publicznych i niektórych prywatnych (Dz. U. R. P. Nr 76 poz. 476) oraz rozporządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 24 stycznia 1946 r. o ochronie dróg publicznych oraz bezpieczeństwie i porządku ruchu publicznego (Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki nr 4 poz. 58 z dnia 15. 2. 1946 r.) zarządzam na terenie miasta Świętochłowic co następuje:

§ 1.

Właściciele domów obowiązani są do oznaczenia mieszkań w swych domach numerami porządkowymi w cyfrach arabskich i to za pomocą tabliczek porcelanowych lub emaliowanych, umieszczonych przy wejściu do mieszkania nad drzwiami, albo przez wymalowanie na tym miejscu numeru trwałą farbą. Numer, wielkości 4 cm winien być czytelny i widoczny.

§ 2.

Właściciele domów obowiązani są umieścić w sieni swego domu frontowego przy głównym wejściu na [illegible] widocznym lecz niedosiegalnym czytelny spis wszystkich lokatorów. Spis winien obejmować:

1) nazwisko odpowiedzialnego za meldunki właściciela domu wzgl. zastępcy,
2) oznaczenie części domu (dom frontowy, oficyna, prawe — lewe skrzydło 1. 2. lub 3 piętro),
3) numer mieszkania,
4) nazwisko i imię głowy rodziny,
5) nazwisko sublokatorów, służby domowej, członków rodziny itp. o ile noszą inne nazwisko niż głowa rodziny.

Spis winien być sporządzony na papierze, drzewie lub blasze, czarnym pismem na białym tle.

Spis ten winien być utrzymywany w stanie aktualności.

§ 3.

Bramę domu należy o godz. 22-ej zamykać. Lokatorzy nie mogą wydawać klucza od bramy osobom postronnym. Klucze od bramy i mieszkań oddane do użytku lokatorom lub nabyte przez nich własnym kosztem, winny być przy opuszczeniu mieszkania zwrócone względnie oddane właścicielowi domu lub jego zastępcy.

§ 4.

Od zapadnięcia zmroku do czasu zamknięcia bramy winny być klatki schodowe, korytarze i podwórza (te ostatnie o ile stanowią przejście do domów mieszkalnych) dostatecznie oświetlone. Klatki schodowe i korytarze winny i podczas dnia być oświetlone, o ile nie są dostatecznie widne.

§ 5.

Podwórza czyścić należy tak często, jak tego wymaga potrzeba, conajmniej jednak raz w tygodniu. Do podwórza zalicza się również wjazdy. Zakazane jest wszelkie umyślne lub z niedbalstwa dokonane zanieczyszczanie bram, podwórzy oraz ścieków. Śmieci i popiół należy składać do zbiorników na ten cel przeznaczonych.

Właściciele i rządcy domów winni dopilnować wywozu śmieci sposobem przewidzianym miejscowym statutem i nie dopuszczać do nagromadzenia się na zwałach i przepełnienia śmietników.

§ 6.

Ustępy i zlewy, używane wyłącznie przez lokatorów, winny być przez nich utrzymywane w porządku i czystości.

Właściciele względnie dzierżawcy restauracji, wyszynków i jadłodajni obowiązani są utrzymać w należytym porządku i czystości ustępy należące do lokalu i conajmniej raz na dzień przeprowadzić czyszczenie i dezynfekcję, o ile nie zachodzi potrzeba częstszej ich dezynfekcji.

§ 7.

Właściciel domu może czyszczenie i utrzymanie porządku domowego powierzyć zastępcy, który po zatwierdzeniu przez Zarząd Miejski ponosi wszelką odpowiedzialność.

§ 8.

Zabronione jest zatykanie lub okładanie okien piwnicznych i otworów przylegających do ulic słomą, wełną drzewną lub podobnymi materiałami.

§ 9.

Czyszczenie klatki schodowej, korytarza i okien należy do lokatorów, chyba że umowa między lokatorami a właścicielem nieruchomości stanowi inaczej. Lokatorzy dbają o utrzymywanie należytej czystości i porządku i winni codziennie zamiatać i co tydzień przynajmniej zmywać klatkę schodową, korytarze i okna. Kolejność czyszczenia ustala właściciel wzgl. zarządca domu w porozumieniu z lokatorami.

§ 10.

Kolejność używania strychu dla suszenia bielizny ustala właściciel domu wzgl. zastępca, któremu należy oddać klucze natychmiast po wysuszeniu bielizny. Lokatorzy winni mu zgłosić zapotrzebowanie strychu conajmniej na trzy dni przedtem.

§ 11.

Umieszczanie jakichkolwiek sprzętów w sieniach, korytarzach na schodach i.p. jest wzbronione. Wzbronione jest również składanie na strychu materiałów łatwopalnych oraz wszelkich ruchomości.

§ 12.

Wzbronione jest używanie otwartego światła przy wejściu na strych albo do piwnicy. Dozwolone jest używanie światła dobrze zabezpieczonego (zamkniętych latarni itp.).

§ 13.

Rury wodociągowe, znajdujące się w miejscach przewiewnych, winny być w porze zimowej dostatecznie zabezpieczone przed pęknięciem.

§ 14.

Hodowanie zwierząt domowych (za wyjątkiem psów) oraz drobiu w mieszkaniu jest bezwzględnie wzbronione.

§ 15.

Trzepanie dywanów, materacy itp. dozwolone jest tylko w dni powszednie od godz. 8—11-ej i to w miejscu do tego przeznaczonym przez właściciela domu.

§ 16.

Rąbanie i łupanie drzewa oraz tłuczenie węgla może być uskutecznione jedynie w piwnicy lub na podwórzu o ile właściciel domu nie wyznaczył na ten cel innego miejsca.

§ 17.

Smarowanie, uszkodzenie i zapisywanie ścian jest wzbronione.

§ 18.

Wzbronione jest zatrzymywanie się w klatkach schodowych i korytarzach, wszelkie hałasowanie, gwałtowne zamykanie drzwi, bieganie po schodach granie w piłkę nożną, na podwórzu itp. Po godz. 22-ej winna zapanować zupełna cisza, głośniki radiowe należy ściszyć, aby audycje nie zakłócały spokoju nocnego współmieszkańców.

§ 19.

Nie wolno wyrzucać z okien przedmiotów, mogących zanieczyszczić ulicę, albo podwórze.

Doniczki mogą być w oknach umieszczone w skrzynkach lub ogrodzeniach, dostatecznie przymocowanych i wykluczających nieszczęśliwe wypadki.

§ 20.

Wzbronione jest przewietrzanie i wieszanie pościeli, bielizny itp. na balkonach i z okien.

§ 21.

Czyszczenie chodników ulicznych (deptaków) oraz ścieków domowych, połączonych z kanałami ulicznymi, należy do obowiązków właścicieli przyległych gruntów wzgl. ich zastępców bez względu na to, czy grunta są zabudowane czy nie zabudowane.

Czyszczenie w porze letniej, tj. od 1 kwietnia do 30 września, powinno odbywać się do godz. 6-ej. W porze zimowej należy chodniki i ścieki oczyszczać codziennie o ile tego konieczność wymaga, a w szczególności po śnieżycy. W razie pojawienia się na rynnach s pli, należy takową natychmiast usunąć przy zastosowaniu wszelkich środków ostrożności, w szczególności w czasie prac ogrodzić chodnik na odpowiedniej przestrzeni. W ten sam sposób należy usunąć śnieg nagromadzony na dachu w grubszych warstwach. Zrzucony z dachu śnieg i lód należy niezwłocznie usunąć z chodnika. W czasie gołoledzi należy chodniki codziennie do godz. 7.30 oraz każdorazowo po nastaniu gołoledzi posypywać piaskiem itp. Podczas mrozu i odwilży należy ścieki oczyszczać ze śniegu i lodu w ten sposób, by umożliwić odpływ wody i zapobiec zbieraniu się jej w większej ilości na ulicy lub chodnikach. Śnieg i lód nagromadzony wskutek czyszczenia ulic i ścieków należy złożyć kupami na chodniku, ale nie na narożnikach ulic.

§ 22.

Zakazane jest odprowadzanie z podwórzy lub wylewanie wszelkich nieczystości, a przede wszystkim, płynów, które wydzielają przykrą woń lub osad na ulicę, place i drogi publiczne oraz do ścieków ulicznych. Płyny te należy doprowadzać wzgl. wylewać do zamkniętych kanalizacji, a w razie jej braku do specjalnego zbiornika w podwórzu.

Zbiornik ten powinien odpowiadać miejscowym przepisom budowlanym.

§ 23.

Wyładowywanie i naładowywanie pojazdów na ulicy dozwolone jest tylko wtedy, gdy dana nieruchomość nie posiada odpowiedniego wjazdu lub podwórza i powinno się odbywać w taki sposób, by najmniej wstrzymywało ruch, zwłaszcza na chodnikach. Ładowanie należy rozpocząć natychmiast po zajechaniu pojazdu i dokonać ładowania bez przerwy, poczym należy usunąć niezwłocznie pojazd, a zanieczyszczający doprowadzić winien ulicę, chodnik i inne miejsca zanieczyszczone do porządku.

Zabrania się rzucania lub przerzucania przedmiotów z pojazdów przez chodnik oraz składania materiałów na ulicę. W tych wypadkach należy przedmiot przenosić wprost z pojazdu do miejsca ich przeznaczenia w koszach, skrzyniach itp.

§ 24.

Podczas suszy, a w szczególności podczas wichrów i upałów, obowiązani są właściciele nieruchomości wzgl. ich zastępcy skrapiać częściej chodniki i ulice należycie wodą, by zapobiec tworzeniu się pyłu.

§ 25.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegają o ile dany czyn nie jest zagrożony karą surowszą — karze grzywny do pięciuset złotych lub aresztu do trzech dni albo obu karom łącznie.

§ 26.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Zarząd Miejski: (—) Miozga, Burmistrz.

458.

WYŻSZY URZĄD GÓRNICZY
w Katowicach

Katowice, dnia 11 listopada 1947 r.

OGŁOSZENIE

w sprawie nadania świadectwa do wykonywania zawodu mierniczego górniczego.

Wyższy Urząd Górniczy w Katowicach wydał w dniu 29. 10. 1947 r. l. dz. 432/5636/47 po myśli art. 165 ust. 2 prawa górniczego świadectwo do wykonywania zawodu mierniczego górniczego ob. Podmagórskiemu Henrykowi, zamieszkałemu w Katowicach, ul. Szafranka 1 m. 5.

Prezes: Inż. Ł. Głuszczak

459.

STATUT

WYDZIAŁU POWIATOWEGO W KATOWICACH

o czynszach uznaniowych za użycie pasa drogowego samorządowych dróg publicznych ustanowiony na mocy uchwały Powiatowej Rady Narodowej w Katowicach
z dnia 22 maja 1947 r.

Na podstawie uchwały Powiatowej Rady Narodowej z dnia 22 maja 1947 r. w sprawie pobierania czynszów uznaniowych za użycie pasa drogowego, wydaje się następujący statut.

§ 1.

(1) Użycie pasa drogowego do przeprowadzenia kolei, tramwajów, przewodów i kabli elektrycznych, telegraficznych i telefonicznych, wodociągów może nastąpić za uprzednim zezwoleniem Wydziału Powiatowego.

(2) Przedsiębiorstwa i osoby używające pasa drogowego na cele podane w ustępie (1) zobowiązane są do wykonania na swój koszt robót potrzebnych do zabezpieczenia trwałości drogi i bezpieczeństwa ruchu oraz do utrzymania wykonanych urządzeń.

(3) Zakładanie takich urządzeń poza granicami uprawnień koncesji i zezwoleń właściwych władz nie pociąga za sobą żadnych stałych służebności przedawnień lub jakichkolwiek obciążeń dróg powiatowych.

(4) Na wypadek uchylenia się, przedsiębiorstwa wzgl. osób używających pasa drogowego od obowiązków nałożonych na nie w myśl niniejszego paragrafu, mogą one być zmuszone do wykonania tych zobowiązań wzgl. Wydział Powiatowy uprawniony jest wykonać potrzebne roboty na koszt odnośnego przedsiębiorstwa wzgl. osoby używającej pasa drogowego.

§ 2.

Zarządom telegrafów i telefonów służy prawo przeprowadzenia wzdłuż dróg publicznych przewodów napowietrznych lub podziemnych bez żadnej za to opłaty. (Art. 8 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych).

§ 3.

Za użycie pasa drogowego na cele wymienione w § 1 pobiera się czynsze uznaniowe według następujących stawek rocznych:

1) **za ułożenie wodociągów, gazociągów i przewodów odwadniających na głębokości do 1.50 m**

A. za rurociągi wzdłuż drogi poza jezdnią

a) rurociągi o średnicy do 150 mm za każde 10 m	200.— zł
b) rurociągi o średnicy ponad 150 do 300 mm za każde 10 m	300.— zł
c) rurociągi o średnicy ponad 300 do 1000 mm za każde 10 m	400.— zł

B. za rurociągi wzdłuż drogi i przez drogę pod jezdnią podwójne stawki podane pod A.

C. połączenie domowe przy skrzyżowaniach z jezdnią drogową ryczałtem 500.— zł

D. za szybiki rewizyjne i gulki za 1 szt. 500.— zł

E. za rurociągi o średnicy ponad 1000 mm lub murowane przewody kanalizacyjne stawki podane pod A i B + 20% dodatek.

Kable podziemne.

A. za kable wzdłuż drogi poza jezdnią za każdy kabel i każde 10 m 100.— zł

B. za kable wzdłuż drogi i przez drogę pod jezdnią za każdy kabel i każde 10 m 100.— zł

Przy większej ilości równocześnie układanych kabli służących temu samemu celowi a układanych w jednym przewodzie ochronnym wzgl. wykopie, pobiera się tylko pojedyncze stawki podane pod A i B.

Przewody napowietrzne wysokiego napięcia i przewody dla prądów słabych:

A. na słupach pojedyńczych za 1 szt. 100.— zł

B. na słupach podwójnych za 1 szt. 200.— zł

Słupy z podporą lub liną odciągową liczy się za podwójny słup.

C. na słupach na masywnych fundamentach za 1 szt. 500.— zł

Urządzenia kolejowe:

A. linie kolejowe jedno i dwutorowe wzdłuż drogi poza jezdnią drogową

a) linie kolejowe i tramwaje wąsko i normalnotorowe za każdy km toru kol. 20.000.— zł

b) kolejki polne za każdy km toru kol. 10.000.— zł

B. linie kolejowe jedno i dwutorowe wzdłuż drogi w jezdni i przez jezdnię, podwójne stawki podane pod A.

Stacje benzynowe ryczałtem 20.000.— zł

6) **Mostki, przepusty, przejazdy:**

do szerokości 3 m 200.— zł
za każdy dalszy metr 20.— zł
za każdy dalszy metr ponad 10 m 40.— zł

7) Za ustawienie prywatnych znaków ostrzegawczych i tablic reklamowych za 1 słup 2.000.— zł
za każdy dalszy 1.000.— zł

8) Za wszelkie inne powyżej niewymienione urządzenia ustala czynsz uznaniowy Wydział Powiatowy.

§ 4.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Wydział Powiatowy może strony zwolnić od płacenia czynszu uznaniowego lub też wysokość ustalonego czynszu obniżyć.

§ 5.

Wszelkie czynsze uznaniowe ustalone i pobierane do dnia 31. sierpnia 1939 r. podwyższa się do wysokości stawek podanych w § 3 statutu.

§ 6.

Wszelkie umowy i zezwolenia niemieckie w przedmiocie używania terenu dróg powiatowych unieważnia się. Do zawarcia nowych umów upoważnia się Przewodniczącego Wydziału Powiatowego.

§ 7.

Niniejszy statut o poborze czynszów uznaniowych wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
(—) Dr Łaszcz, Starosta

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

NOTATKA.

Decyzją Ministra Przemysłu i Handlu mianowani zostali dodatkowo wotantami Kolegium Górniczego przy Ministrze Przemysłu i Handlu, jako Sądu Górniczego, ostatecznego w toku instancji, na bieżące trzechlecie:

Inż. Górn. Jopek Franciszek, Dyrektor C.Z.P.W. w Katowicach,

Inż. Górn. Jakóbkiewicz Czesław, Nacz. Wydz. w Min. Przemysłu i Handlu.

Inż. Górn. Głuszczak Łukasz, Prezes Wyż. Urzędu Górn. w Katowicach,

Inż. Górn. Anasiewicz Aleksander, Wiceprezes Wyż. Urzędu Górn. w Katowicach. 437

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną samochodu osobowego „Hanomag" Nr rejestr. A-74896, Nr silnika 81682, Nr podwozia 81650, wystawiona przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Centralę Zbytu Wyrobów Cukierniczych — Zabrze, ul. Wolności 293. 435

Unieważnia się skradzione dokumenty:
1) legitymacja służbowa Nr 169,
2) legitymacja Ubezpieczalni Społecznej Nr 11700781 (Chrzanów),
3) dowód rejestracji wojskowej Nr 150049 (Wadowice),
4) legitymacja Związku Zawodowego (Strzemieszyce),
5) zielone prawo jazdy Nr 16801, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na nazwisko Jastrzębski Feliks — Sosnowiec. 436

Unieważnia się zgubione 2 tymczasowe dowody tożsamości koni Nr 3388 i 271, wystawione przez Zarząd Miejski w Skoczowie, na nazwisko Balon Jan, Ochaby 43, pow. Cieszyn. 428

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Nr 3858, wystawiony przez Urząd Gminny w Racławicach Śl. pow. Prudnik na nazwisko Pisarczyk Robert, Dzierżysławice. 429

Unieważnia się skradzioną kartę ewidencyjna samochodu marki „Rugby" Nr rejestr. C-67353, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy — Katowice, na Zarząd Gminny w Nowej Wsi. 430

Unieważnia się skradzione zaświadczenie obywatelstwa polskiego Nr 18847, wystawione przez Starostwo Powiatowe w Oleśnie, na nazwisko Rozpontek Maria, Biskupice, pow. Olesno. 431

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną samochodu marki „Chevrolet" Nr rejestr. C-71569, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Mikołowskie Zjednoczenie Przemysłu Węglowego — Mysłowice. 432

Unieważnia się zgubione prawo jazdy (zielone) wystawione przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski — Wydział Motoryzacji, na nazwisko Korgul Zdzisław-Dobrodzień, Konopnickiej 1. 433

Unieważnia się zgubiona deklarację wierności., wystawiona przez Starostwo Powiatowe w Bielsku, na nazwisko Pohler Ewa — Bielsko Pasaż. K.K.O. 1. 434

Unieważnia się zgubione 2 legitymacje służbowe, Nr 43/Pr. i 99, wystawione przez Zarząd Miejski w Cieszynie, na nazwisko Motyka Michał. 438

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Nr M-429, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski na nazwisko Maciejok Magdalena — Pszczyna. 439

CENNIK ZASADNICZYCH MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH ROZPROWADZANYCH PRZEZ CMB ODDZIAŁ w KATOWICACH

za miesiąc listopad 1947 r.

L. p.	Nazwa towaru	Jednostka	Cena				UWAGI
			loco zakład	franco wag. st. załad.	franco wag. st. odb.	detaliczna ze składu	
1.	Cement	tona	—	—	2.845,—	3.740,—	
2. a)	Płyty „Suprema" 2,5 cm	m²	—	—	288,—	332,—	
b)	„ „ 3,5 „	„	—	—	362,—	417,—	
c)	„ „ 5 „	„	—	—	413,—	476,—	
d)	„ „ 7,5 „	„	—	—	542,—	624,—	
3. a)	Papa smołowcowa Nr. 100	rolka	320,—	332,—	* 357,— ** 382,—	460,—	* cena dla odbiorców z rozdzieln. M. O. ** cena dla hurtowników odsprzedawców
b)	„ „ „ 150	„	275,—	287,—	* 312,— ** 334,—	400,—	
4. a)	Papa bitumiczna Nr. 100	„	550,—	562,—	* 590,— ** 631,—	755,—	
b)	„ „ „ 150	„	—	—	—	—	
5.	Lepik smołowcowy	kg	—	8,60	—	10,20	
6.	„ bitumiczny	„	—	—	—	—	
7.	Smoła	„	—	4,80	—	6,—	
8. a)	Szkło 2 mm	m²	250,—	—	276,—	345,—	
b)	„ zbrojone	„	580,—	—	663,—	845,—	
c)	„ ornamentowe	„	270,—	—	302,30	378,—	
d)	„ surowe 3 mm	„	180,—	—	219,50	275,—	
9.	Wapno suche	tona	—	—	1.750,—	2.650,—	
10.	Stolarka od 3 m dług wzwyż.						
a)	grubość do 29 mm	m³		7.450,—		9.300,—	Ceny rozumieją się przy wymiarach znormalizowanych
b)	„ od 32—49 mm	„		8.450,—		10.400,—	
c)	„ „ 50 mm wzwyż	„		9.100,—		11.000,—	specjalne wymiary plus dopłata 30%.
11.	Tarcica obrzynana, wszystkie grubości od 2,5 m dług. wzwyż	m³	—	6.000,—	—	7.500,—	
12.	Łaty wszystkie grubości i dług.	„	—	7.850,—	—	9.500,—	Ceny podane przy wymiarach znormalizowanych
13.	Krawędziaki i belki						
a)	2,5 m do 6 m	„	—	6.350,—	—	7.900,—	
b)	długość 6 m do 10 m	„	—	7.450,—	—	9.350,—	
c)	„ od 10 m wzwyż	„	—	8.650,—	—	10.500,—	za wymiarowe dopłata 30%
14.	Deski podłogowe obrabiane	„	—	9.000,—	—	10.500,—	
a)	„ „ nieobrabiane	.	—	7.800,—		9.500,—	
15. a)	Cegła pełna gat. I	1000 szt.	3.700,—	4.500,—	5.100,—	—	
b)	„ „ „ II	„	—			—	
c)	„ „ „ III	„	—			—	
16. a)	Cegła dziurawka podłużna	„	3.600,—	4.400,—	4.850,—	—	
b)	„ „ poprzeczna	„	—	—	—	—	
17. a)	Dachówka karpiówka	„	7.000,—	—	8.610,—	—	
b)	„ „ gąsiory	„	45.000,—	—	52.700,—	—	
18. a)	Dachówka felcówka	„	12.000,—	12.500,—	—	—	
b)	„ „ gąsiory	„	—	—	—	—	
19. a)	Dachówka holenderska	„	—	—	—	—	
b)	„ „ gąsiory	„	—	—	—	—	
20. a)	Pustaki Ackermana 24 cm.	„	—	—	21.730,—	29.100,—	
b)	„ „ 18 „	„	—	—	18.920,—	25.000,—	
c)	„ „ 15 „	„	—	—	16.820,—	22.600,—	
d)	„ „ 12 „	„	—	—	15.000,—	19.500,—	
21. a)	Kafle kwadratowe białe gat. I	szt.	48,—	—	—	64,50	
b)	Kafle kwadratowe kolorowe gat. I	„	40,—	—	—	54,20	
22. a)	Kafle berlińskie białe gat. I	„	78,—	—	91,50	105,—	
b)	„ „ kolorowe gat. I	„	72,—	—	85,—	97,50	
23. a)	Terrakota gat. I/II. 15×15 biała, szara, czarna	m²		—	1.230,—	1.550,—	
b)	Terrakota gat. I/II. 15×15 cm., żółty, czerw., brąz.	„		—	1.190,—	1.550,—	
c)	Terrakota gat. III. 15×15 cm., wszystkie kolory	„		—	795,—	960,—	
d)	Terrakota gat. I/II. 10×10 cm., biała, szara, czarna	„		—	1.195,—	1.445,—	
e)	Terrakota gat. I/II. 10×10 cm., żółty, czerw., brąz.	„		—	1.025,—	1.235,—	
f)	Terrakota gat. III. 10×10 cm., wszystkie kolory	„		—	680,—	820,—	

L. p.	Nazwa towaru	Jednostka	Cena loco zakład	franco wag. st. załad.	franco wag. st. odb.	detaliczna ze składu	UWAGI
24. a)	Glazura gat. I 15×15	„		—	—	1.910,—	
25. a)	Żelazo okrągłe ∅ 6	„	—	—	—	15,94	
b)	„ „ ∅ 10	„	—	—	—	14,40	
c)	„ „ ∅ 16—50	kg	—	—	—	12,34	
26. a)	Żelazo dwuteowe 10 (dźwig belki)	„	—	—	—	14.40	
b)	„ „ 14	„	—	—	—	13,37	
c)	„ „ 16	„	—	—	—	12,85	
d)	„ „ 18—24	„	—	—	—	12,34	
27.	Blacha ocynkowana 0,5 sztywna	„	—	—	—	34.18	
	komerc.	„	—	—	—	63,04	
28.	Blacha cynkowa 0,5	za tonę	—	—	—	51.037,—	
29. a)	Blacha czarna 0,5	kg	—	—	—	23,68	
b)	Blacha czarna 1 sztywna	„	—	—	—	31,93	
	komerc.	„	—	—	—	—	
c)	„ „ 2 sztywna	„	—	—	—	—	
	komerc.	„	—	—	—	—	
30. a)	Gwoździe okrągłe 3-4-5"	„	—	—	—	41,50	
b)	„ kwadratowe 3-4-5"	„	—	—	—	45,—	
c)	„ papowe 25×25	„	—	—	—	68,—	
31.	Drut żarzony 1 mm	„	—	—	—	—	
32.	Klamki mosiężne z rozetkami	szt.	—	—	—	264,—	
33.	Zawiasy 100 okienne	„	—	—	—	13,50	
34.	„ 130 drzwiowe	„	—	—	—	32,50	
35.	Narożniki okienne 100/18/1,5	„	—	—	—	3,85	
36.	Zamki wpuszczane zwykłe	„	—	—	—	200,—	
37.	„ skrzynkowe	„	—	—	—	—	
38.	„ cuhaltowe (z zastawką)	„	—	—	—	255,—	
39.	Baskwile okienne 1,50	„	—	—	—	170,—	
40.	Oliwki mosiężne okienne	„	—	—	—	147,—	
41.	Ruszty piecowe	kg	—	—	—	29,—	
42.	Płyty kuchenne	„	—	—	—	29,—	
43.	Drzwiczki kuchenne piecowe	„	—	—	—	65,—	
44.	Rury kanalizacyjne żeliwne	„	—	—	—	40,—	
45.	Miski klozetowe normalne I gat.	szt.	—	—	1.295,—	1.585,—	
46.	Umywalki normalne z tylną ścianką prostokątną dł. 56 cm I gat.	„	—	—	1.630,—	1.970,—	
47.	Zlewy kuchenne 60 cm fajans.	„	—	—	2.645,—	3.200,—	
48. a)	Bidety bez natrysków	„	—	—	2.730,—	3,300,—	
b)	„ z natryskiem	„	—	—	2.730,—	3,300,—	
49. a)	Pisuary dziobowe	„	—	—	1.390,—	1.680,—	
b)	„ płaskie	„	—	—	1.260,—	1.525,—	
50.	Zbiorniki płuczące górne 12 litr.	„	—	—	1.400,—	1.690,—	
51. a)	Rury kamionkowe proste z mufą ∅ 50×1000 mm	„	—	—	136,—	149,—	
b)	∅ 75×1000 mm	„	—	—	167,—	182,—	
c)	∅ 100×1000 mm	„	—	—	227,—	248,—	
d)	∅ 125×1000 mm	„	—	—	263,—	298,—	
e)	∅ 150×1000 mm	„	—	—	334,—	372,—	
f)	∅ 175×1000 mm	„	—	—	425,—	463,—	
g)	∅ 200×1000 mm	„	—	—	483,—	527,—	
52. a)	Kolana (łuki) kamionkowe	1 szt. kosztuje tyle co 1 mb rury prostej o tej samej średnicy.					
b)	Odgałęzienia pojedyńcze	1 „ „ „ „ 1 1/3 mb rury prostej o tej samej średnicy.					
c)	„ podwójne	1 „ „ „ „ 2 „ „ „ „ „ „ „					
d)	Osadniki	1 „ „ „ „ 1 1/3 „ „ „ „ „ „ „					
e)	Zwężki (redukcje)	1 „ „ „ „ 1 1/2 „ „ „ „ „ „ „					
f)	Syfony kom. bez odnogi i bez rewizji	1 „ „ „ „ 2 „ „ „ „ „ „ „					
g)	Syfony kom. z odnogą lub rewizją	1 „ „ „ „ 3 „ „ „ „ „ „ „					
h)	Czyszczaki kamionk.	1 „ „ „ „ 1 1/3 „ „ „ „ „ „ „					
53. a)	Przewody elektryczne Dg 0,5 mm²	1 mb					
b)	„ 0,75 „	„					
c)	„ 1 „	„					
d)	„ 1,5 „	„					
e)	„ 2,5 „	„					
f)	„ 4 „	„					

L. p.		Nazwa towaru	Jednostka	Cena				UWAGI
				loco zakład	franco wag. st. zakład.	franco wag. st. odb.	detaliczna ze składu	
54.	a)	Przewody elektryczne						
		Dg 16 mm²	„					
	b)	„ 25 „	„					
	c)	„ 35 „	„					
55.	a)	Rury izolacyjne Bergmanna					—	
		⌀ 11 mm	„				33,—	
	b)	„ 13,5 „	„				—	
	c)	„ 16 „	„				—	
	d)	„ 23 „	„				—	
	e)	„ 29 „	„					
56.		Wyłączniki podtynkowe bakelit.	szt.				112,20	
57.		Przełączniki podtynkowe bakelit.	„				112,20	
58.		Gniazda wtyczkowe bakelit.	„				—	
59.	a)	Gniazda bezpiecznikowe					—	
		TZ do 25 Amp.	„				—	
	b)	„ „ 60 „	„				—	
	c)	UZ „ 25 „	„				—	
	d)	„ „ 60 „	„				—	
60.	a)	Główki bezpiecznikowe						
		do 10 Amp.	„				—	
	b)	„ 25 „	„					
61.	a)	Patrony do 10 Amp.	„				15,40	
	b)	„ „ 25 „	„				—	
62.	a)	Gilzy (końcówki) ⌀ 11 mm	„				—	
	b)	„ 13,5 „	„				—	
	c)	„ 16 „	„				—	
63.		Dzwonki 3-5-8 Volt	„				—	
64.		Transformatory 3-5-8 Volt	„				—	
65.		Przyciski do dzwonków	„				56,10	
66.		Automaty schodowe	„				—	
67.	a)	Żarówki 25 Watt/120 V.	„				61,—	
	b)	„ 40 „ /220 V.	„				83,—	
	c)	„ 60 „ /220 V.	„				105,—	
	d)	„ 100 „ /220 V.	„				143,—	
68.		Puszki rozgałęźne Bergmanna					—	
		⌀ 55 mm	„				—	
		„ 70 mm	„					
69.		Wapno lasowane	m³				1.800,—	
70.		Cegła szamotowa	szt.				—	
71.		Glinka szamotowa	kg				—	
72.		Kit pokostowy	„				125,—	
73.		Kit miniowy	„				166,—	
74.		Mydło szare	„				—	
75.		Ton malarski	„		3,70		4,50	
76.		Pokost lniany	„				824,—	
77.		Terpentyna	„					
	a)	karpinówka gat. I.	„				450,—	
	b)	„ „ gat. II.	„				282,80	
	c)	„ jasna, bezbarwna	„				306,—	
78.		Biel cynkowa pieczęć zie-						
	a)	lona	„				49,—	
	b)	„ „ pieczęć czerwona	„				47,—	
79.	a)	Farby olejne białe	„				436,70	
	b)	„ „ kremowe	„				436,70	
	c)	„ „ machoniowe	„				381,—	
	d)	„ „ orzechowe	„				381,—	
80.		Minia ołowiana	„				—	
81.		Piasek rzeczny	tona		185,—		—	
82.		Żwir rzeczny	„				—	
83.		Klepka podłogowa	m²	1.400,—			—	
84.		Bednarka (żelazo taśmowe)	kg				—	
85.		Siatka ogrodzeniowa 1500×50×2,5 mm	m²				85,—	
86.		„ cięta pod tynk	„				—	
87.		Rynhaki ocynk.	kg					
88.		Rurhaki ocynk.	„					
89.		Sztyce ocynk. do ław kominowych	„					
90.		Wapno hydrauliczne	tona			2.520,—	3.360,—	
91.		Gips	kg		8,—	—	11,—	

Uwaga! Ceny podane w niniejszym cenniku są orientacyjnymi, ważnymi są ceny obowiązujące w dniu wykonania zamówienia.

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia, Nr 99, wystawiony przez Zarząd Miejski w Opolu, na nazwisko Dudek Franciszek — Szczepanowice 444

Unieważnia się zgubiony tymczasowy dowód tożsamości konia Nr 944, wystawiony przez Starostwo Powiatowe w Cieszynie, na nazwisko Lankocz Helena, zamieszkała w Dzięgielowie Nr 31, pow. Cieszyn 445

Unieważnia się zgubione prawo jazdy (czerwone) wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na nazwisko Wocka Stanisław, Będzin. 441

Unieważnia się zgubione zaświadczenie obywatelstwa polskiego Nr 17258, wystawione przez Starostwo Powiatowe Oleskie, na nazwisko Wieczorek Józef — zamieszkały w Wachowie. 446

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną samochodu marki „Dorsz" Nr rejestr. A-60322, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Powiatowy Wydział Zdrowia w Będzinie. 440

Unieważnia się skradzione dwa tymczasowe dowody tożsamości konia Nr Nr 2573, 5538, wystawione przez Zarząd Miejski w Pszczynie na nazwisko Masny Franciszek — Pszczyna, ul. Starowiejska 173. 448

Unieważnia się zgubiony tymczasowy dowód tożsamości konia wystawiony przez Zarząd Miejski w Pszczynie, na nazwisko Jarosz Władysław. 449

Unieważnia się zgubiony tymczasowy dowód tożsamości konia Nr 1312, wystawiony przez Zarząd Gminy w Pruchnej, pow. Cieszyn, na nazwisko Szajfer Wilhelm — Pruchna 44, pow. Cieszyn. 450

Unieważnia się zgubioną legitymację służbowa Nr 5826/1 wystawioną przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów w Katowicach na nazwisko Willner Maksymilian — Dobrodzień, pow. Lubliniec. 451

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową, wystawioną przez Izbę Lekarską w Katowicach, oraz zaświadczenie o złożeniu deklaracji wierności na nazwisko Kleczyńska Helena — Katowice. 452

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Nr 88/47, wystawiony przez Magistrat Miasta Chorzowa, na Państwową Fabrykę Związków Azotowych w Chorzowie. 453

Unieważnia się skradziona legitymację służbową Nr O-105, wystawiona przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski w Katowicach, na nazwisko Osadnik Teodora — Chorzów, ul. Strzelców Bytomskich 11. 454

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową, wystawioną przez Rejonowy Urząd Telefoniczno-Telegraficzny w Katowicach, na nazwisko Wacław Elżbieta — Mikołów, Plebiscytowa 210. 455

Unieważnia się kartę ewidencyjna samochodu osobowego „D.K.W." Nr A-67776, Nr silnika 584943, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na „Społem" — Katowice. 456

Unieważnia się legitymację służbowa Nr 27/81, wystawioną przez Wydział Powiatowy w Katowicach, na nazwisko Szala Felicja, Świętochłowice. 457

Unieważnia się zgubione prawo jazdy, wystawione przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski, na nazwisko Olszowski Józef — Świętochłow e. Radoszewskiej 23. 458

Unieważnia się zgubiona legitymację kolejową Nr 145, wystawioną przez Wydział Powiatowy w Bytomiu, na nazwisko Szczygieł Elżbieta — Bobrek, pow. Bytom ul. M. Stalina 38. 459

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjna samochodu ciężarowego marki „Bedford" Nr rejestr. C-72559, Nr silnika 0128392, Nr podwozia 5830483, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Państwowe Zjednoczenie Przemysłu Cukierniczego — Zabrze, Wolności 293. 469

Unieważnia się zgubione prawo jazdy, Nr 2029, wystawiona przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na nazwisko Gorczyce Józef — Zabrze. 470

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Nr 3625/1, wystawioną przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów w Katowicach, na nazwisko Płatkowski Edward — Gliwice, ul. W. Gomułki 20. 471

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Nr 126, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski w Katowicach, na nazwisko Neuman Alfred — Gliwice. 412

Unieważnia się skradzioną legitymację emerytalną Nr 1296, wystawioną przez Dyrekcję Poczt w Katowicach, na nazwisko Prohaska Franciszek — Piotrowice Śl., Sienkiewicza 5. 473

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Nr H-3 wystawiona przez Wydział Powiatowy w Rybniku, na nazwisko Helczyk Helena — Bluszczów, pow. Rybnik. 462

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Nr 74, wystawiony przez Zarząd Gminny w Borkach Wielkich, na nazwisko Łopatowski Stanisław Bodzanowice. 463

Unieważnia się skradzione legitymacie: służbową, Związku Zawodowego Metalowców Nr 2147, Z.U.S. Nr 55305, na nazwisko Welchert Gertruda — Mysłowice, Zachęty 14. 464

Unieważnia się zgubiona książeczkę pojazdów, wraz z dokumentem rejestracyjnym samochodu osobowego marki „D.K.W." Nr rej. H-60178, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach na Biuro Budowlane Przemysłu Węglowego w Zabrzu. 465

Unieważnia się zgubione zaświadczenie z R.K.U. — Katowice, na nazwisko Horn Eryk — Lipiny, ul. Augusta Świdra 6. 466

Unieważnia się skradziona legitymacje służbowa Nr 216, wystawiona przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski w Katowicach, oraz świadectwa szkolne, na nazw. Całkówna Anna, Mikołów, Wojewódzka 24. 464

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjna samochodu osobowego marki „Wanderer" Nr rejestr B-65733, Nr silnika 57197, Nr podwozia 10551, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Hutę „Batory" w Chorzowie. 468

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red. pok. 250, tel. 120 i 374. Adm. pok. 345, tel. 348. *ZA REDAKCJĘ: Dr Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA roczna 1200.— zł. Prenumerata powinna być opłacana w dwóch ratach półrocznych po 600.— zł w miesiącach styczniu i lipcu. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł. druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 10.— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. Cena 70.— zł.

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54. R—23284